Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920.—ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 53

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. [illegible] 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 1[illegible] 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ εἰς ὡρισμένον ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ·
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΚΕΙΝΗ.—Τόπο στὸν νέο, γερω-ξεκουτιάρη! Νάσου κ' ἕναν κλῶτσο καὶ πήγαινε στὸ διάολο!
ΤΟ 1919.—Πάω, κυρά μου, μετὰ χαρᾶς. Κι' ἂν εἶνε ἀπὸ τὸ ποδαράκι σου, δόσε μου κι' ἄλλον κλῶτσο, ποὺ νἄχης τὴν εὐχή μου.

Ἀθηναϊκὴ ζωὴ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟ

— Γιατρὲ σὲ περιμένω χωρὶς ἄλλο τὸ βράδυ. ἡ γυναῖκα μου, ἡ Τζενυ, ὁ πεθερός μου, ἐγὼ καὶ σύ, θὰ τὴν ἰδῆς. Ἐνοίκιασα θεωρεῖο πρώτης σειρᾶς ἀξ. ἑκατὸν ὀγδόντα δραχμές. φθηνὰ ἀναλογοῦμαι, προκειμένου νὰ δοῦμε τὸν Λαππα στὴν Ἀϊντά.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, ἀλλὰ γιατὶ νὰ σᾶς στενοχωρήσω, τοῦ εἶπα.

— Μπᾶ ἔκαμες! ὁ ἐφοπλιστής, θὰ μᾶς ἐξηγῆς καὶ τὰ Ἰταλικά, οὔτε λόγος. Θὰ ἔλθωμε νὰ σὲ πάρωμε μὲ τὸ αὐτὸ ἀπ' τὸ σπίτι.

— Τότε σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Σᾶς 9 1)2 θὰ εἶμαι ἕτοιμος.

Πράγματι, τὸ βράδυ, τὴν ὁρισθεῖσαν ὥρα ἦλθαν καὶ μ' ἐπῆραν. Ὁ κ. Δανιὴλ μὲ μοκιν, ὁ πεθερός του, ἕνας παχύτατος γέρος, μὲ τὴ ραδιγκότα του καὶ αἱ γυναῖκες μὲ ντεκολὲ καὶ κτένισμα τῆς τελευταίας μόδας.

Καθήσαμε στὸ θεωρεῖο μας, οἱ τρεῖς μπροστά, ἐγὼ μεταξὺ τῆς κυρίας καὶ δεσποινίδος. πίσω οἱ ἄλλοι δύο κύριοι καὶ ἡ παρέστασις ἤρχισε, ὄχι μόνον ἡ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ θεωρείου μας!

— Βλέπε γιατρέ, γιὰ νὰ γράψῃς στὴν ἐφημερίδα, εἶπε ὁ κ. Δανιὴλ τακτοποιῶν τὸ φιογκάκι τοῦ κολλάρου του.

— Μὴ ξεχάσετε καὶ μᾶς, εἶπε μειδιῶσα ἡ κυρία...

Ἡ αὐλαία ἤνοιξε καὶ ἡ ὀρχήστρα ἤρχισε νὰ παίζῃ

— Ποῦ εἶνε ὁ Λάππας; ξεφώνησε ὁ πεθερός.

— Νά, αὐτός, εἶπα δεικνύων τὸν τενόρον.

— Τί λὲς γιατρέ! ἐπενέβη ὁ κ. Δανιήλ, αὐτὸν τὸν φωνάζουν Ρανταμή!

— Ἀκριβῶς, αὐτὸς εἶνε ποὺ ὑποδύεται τὸ πρόσωπον τοῦ Ρανταμή. Καὶ ἐπὶ δέκα λεπτὰ προσεπόθουν νὰ πείσω τὸν κ. Δανιὴλ ὅτι ὁ Λάππας ἀλλάζει ὄνομα σὴν σκηνή.

— Ἀμὲ αὐτὴ μαυρισμένη μὲ καρυδοζοῦμι ποιὰ εἶνε, ἠρώτησεν ὁ πεθερός.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἀϊντά.

— Μμ...τὴν ἀσημομούρα, τί διάβολο πῆγε καὶ μουτζουρώθηκε ἔτσι.

— Καλὲ μαμμά, δέστε τὴν οἰκογένεια Ψυχάκη, σὲ τρίτης σειρᾶς θεωρεῖο, καὶ μᾶς κάνουνε πῶς εἶνε κάτι...

— Νὰ κι' ὁ κ. Δαρῆς στὸ ὑπερῶ, καὶ κάνει καὶ τὸν εὐγενῆ...

— Καλέ, Χριστὸς καὶ Παναγία, ἐξανέστη ὁ πεθερός, ποιὸς διάβολος εἶν' αὐτὸς ποὺ εἶνε ἔτσι δεμένος... Δὲς μαυρίλα!

— Εἶνε ὁ πατέρας τῆς Ἀϊντᾶς, ποὺ τὸν ἔπιασαν αἰχμάλωτο.

— Δὲν πᾶνε στὸ διάβολο, συνεπλήρωσεν ὁ κ. Δανιήλ. Δὲν κρατάει τὴ θέσι του αὐτὸς ὁ Λάππας, ποὺ βγῆκε γὰ τὸν δοῦμε καὶ μὲ φουστάνια!...

— Μ' αὐτὸ ἦταν τὸ ἔνδυμα τῆς ἐποχῆς.

— Ντὺν λέξι δὲν κατάλαβα τί γίνεται, ἐκεῖ εἶνε χάβρα τῶν Ἰουδαίων, φωνές, τούμπανα, καλύτερα ὕπνο...

— Νὰ καὶ ἡ Δ)νὶς Δήμα μὲ τὸν ἀδελφό της. Κάθισμα πλατείας καὶ λένε πῶς ἔχουνε βρίουσία.

— Γιατρέ, ἔ γιατρέ! ἄκουν' ἔχω τρεῖς μέρες βάρος στὴν κοιλιά, τί λές, νὰ πάρω κανένα ρε σι.ὁλαδο; δὲς καὶ ἡ γλῶσσα μου εἶνε βρώμικη. Καὶ ἤνοιξε τὸ πηχιαῖον στόμα του.

— Νά, αὐτο εἶνε τὸ καλλίτερο μέρος, εἶπα' ὁ πατέρας καταρᾶται τὴν κόρη του.

— Οὐφ ἄστους νὰ βγάλουνε τὸ σβέρκο τους, δὲς βοῶμα ποὺ ἔχει ἡ γλῶσσα μου!

— Καλὲ γιατρέ, στὸ Θεό σου, ξέρεις κανένα δραστήριο φάρμακο γιὰ τοὺς κάλους, μ' ἔχουν πεθάνει οἱ φιλοτίμοι...Καὶ τέντωσε τὰ πόδια του ὁ κ. Δανιήλ.

— Τί ἀπαίσιο κτένισμα αὐτὸ τῆς κυρίας Ἀλεξανδρῆ.

— Καὶ τι γελοῖο φόρεμα καὶ β'σειρᾶς θεωρεῖο.

— Πᾶμε βρὲ ἀδελφέ, τέλειωσε ἐπὶ τέλους, εἶπε ὁ κ. Δανιήλ.

Ἡ αὐλαία ἔπεσε καὶ ὁ κόσμος ἐχειροκρότει τὸν νεαρὸ τενόρο.

— Δὲν ντρέπονται λέω 'γώ!...

— Νὰ ὁ Μαρλῆς ὁ ἐφοπλιστής, φώναξε ὁ κ. Δανιήλ. Τρεχάτε νὰ μᾶς δῇ πῶς εἶμεθα καὶ μεῖς...

«Καλησπέρα σας, καλησπέρα σας. Καὶ μεῖς ἐδῶ εἴμαστε. Πρώτης σειρᾶς θεωρεῖο ἀριθ. 15, 180 δραχμές, ἔξω τὰ πουρ-μπουαρ. Ἤλθαμε καὶ μὲ τ' αὐτοκίνητο, ἔχομεν καὶ το γιατρό, βεβαίως τζάμπα ἤλθ' αὐτός, τὸν φέραμε καὶ μὲ τ' αὐτοκίνητο. Ὡραῖα ἦτο, ἔξοχα εἴδατε τραγοῦδι, πολὺ ὡραία κωμωδία αὐτὴ ἡ Ἀϊντά! Τί; δράμα; ναί! ἔκανα λάθος. Πολὺ ἀσεῖο αὐτὸ τὸ δράμα... ναὶ τραγικό... ἀλλὰ εὐχάριστον...»

Καὶ αἱ δύο οἰκογένειαι νεοπλούτων ἐχωρίσθησαν.

Κωνσν. Ι. Τζηρ.

ΤΟ Β' ΕΤΟΣ

Μὲ τὸ σημερινὸν φύλλον ἡ «Σφαῖρα» εἰσέρχεται εἰς τὸ β' σπὸ τῆς ἐκδόσεώς της ἔος Ὅτως καὶ ἐν ἀρχῇ ἀπέφυγεν ἐπιμελῶς νὰ παραθέσῃ προγράμματα καὶ νὰ διατυμπανίσῃ καινοτομίας. ἐφάνη δὲ ἐκτάκτως φειδωλὴ εἰς ὑποσχέσεις καὶ ἐπαγγελίας, ἔτσι καὶ σήμερον, δὲν θὰ κάμῃ δίολου ὀγον οὔτε διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσε, οὔτε δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ νέαν ὁρμὴν καὶ ζέσιν καλεῖται νὰ συνεχίσῃ. Ἡ ἐπὶ ἔτοι στενὴ καὶ ἐγκάρδιος ἐπικοινωνία μετὰ οὗ ἐκλεκτοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ της. ἡ ἐνέπνευσαν τόσην ἐμπιστοσύνην διὰ τὴν ἀγάπην κ ὶ τὴν ἐκτίμησιν ἣν ἰοῦτο τρέφει πρὸς αὐτήν. ὥστε νὰ νομίζῃ ὅτι περιττεύει τελείως εἰ ἀπο ογισμὸς τοῦ ἔργου της, ὁ ὁποῖοι θὰ ἦτο καὶ μακρό. Ἂν ὅμως ἐχρειάζετο νὰ σημειώσῃ κάτι. θὰ ἦτο τοῦτο: ὅτι ἔχει βαθεῖαν τὴν συναίσθησιν τῶν πρὸ τοῦς ἀνεγνώστας τῆ ὑτοχρεώσεων καὶ γνωρίζει ὅτι μόν ν ἐντείνουσα τὰ προσπαθεία της εἰς τὸ ἀκρότατον θὰ δυνηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σπρουρισμὸν ὃν ἔταξεν εἰς ἑαυτήν Ἐπὶ τῇ σιμπτώσει δὲ τῆς ἐπετείου της μετὰ τῶν ἑορτῶν τοῦ νεου ἔτους, ἀπευθύνει τὰς εἰλικρινεστάτας τὰς εὐχάς. ἰδιαιτέρως μὲν πρὸς τ ὺς ἀναγνῶστάς της. μετὰ τῶν ὁποίων τὴν συνδέουν κο νοὶ ἀγῶνες. γενικῶς δὲ πρὸς πάντας τοὺς Ἕλληνες, οὓς θερμαίνει μία ἀγάπη πρὸς τὸ ὡραῖον καὶ τὸ εὐγενές, τὴν Τέχνην καὶ τὰ Γράμματα, τοὺς δύο αὐτοὺς στυλοβάτας τοῦ Ἐθνικοῦ μας μεγαλείου τῆς Ἀθρίον. Δὲν λησμονεῖ ὅμως καὶ κάποιους ἄλλους συντελεστὰς τῆς ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν καὶ πᾶν ποσηγοῦμενον εὐρυτάτης κυκλοφορίας της: τὸ Πρακτορεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρου μέχρι τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ του, τῶν ὑπο πρακτορείων καὶ ἀντιπροσωπειῶν. ὡς καὶ τῶν ἐφημεριδοπολῶν. Πάντες οὗτοι ἐναμίλλως κατέβαλον πάντα ζῆλον καὶ ἐξήντλησαν πᾶσαν δραστηριότητα ὅπως συμπληρώσωσι τὸ ἔργον τῆς Διευθύνσεως καὶ τῆς Συντάξεως, καὶ ννωρίζομεν πολὺ καλὰ πόσον ἠγάπησαν τὸπεριοδικὸν αὐτὸ καὶπόσον τὸ ζήτημα τῆς προόδου καὶ ἐπικρατήσεώς του τὸ ἔθεσαν καὶ ὡς ἰδικόν των ζήτημα.

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας οἱτινες ὑπηρετοῦν ἀκόμη εἰς τὸν στρατὸν τῆ ξηρᾶς ἢ τῆς θαλάσσης καὶ οἱ ὁποῖοι, φυσικὸν εἶνε, νὰ ἠσθάνθησαν περισσότερον τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὴν στέρησιν τῆς οἰκογενειακῆς των ἑστίας, ἡ «Σφαῖρα», ἥτις ὑπῆρξεν ἡ καλή των σύντροφος, μὲ ἰδιαιτέραν ὅλως συμπάθειαν καὶ ἐγκαρδιότητα εὔχεται «καλὴν ἄφεσιν». Τοὺς δὲ κ. κ. Συνδρομητὰς τῶν ὅπ ἰων διεκόπη ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου, λογῳ μὴ ἐγκαίρου ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς των, παρακαλοῦμεν νὰ μὴ σπαρεξηγήσωσι τὸ μέτρον τοῦτο, ὅπερ τηροῦμεν κατ' ἀπαράβατον τάξιν, ἂν καὶ αὐστηρὰν καὶ ἀνθῃ διὰ τὸν τόπον μας.

Εὐχαριστοῦμεν ἐξ ἄλλου θερμότατα πάντας τοὺς φίλους καὶ συνεργάτας μας. οἵτινες εἶχον τὴν «καλωσύνην νὰ μᾶς εὐχηθῶσιν ἀθόροι ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς.

Μὲ αὐτὰς τὰς εὐχὰς καὶ αὐτὰς τὰς ἐλπίδας εἰσερχόμεθα θαρροῦντες εἰς τὸ β' ἔτος ἔχοντες ἤδη ὡς τίτλους τιμῆς τοὺς μόνους οὓς ἐποθήσαμεν διὰ τὸ περιοδικὸν τοῦτο: ἔντιμον καὶ προσδευτικὴν σταδιοδρομίαν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Πανελληνίου.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Τὸ δῶρο τῆς Πρωτοχρονιᾶς

Τί θέλω, μ' ἐρωτᾶς, νὰ μοῦ χαρίσῃς,
Μαρούλα; Τόσα πράγματ' ἀγαπῶ,
ποῦ εἶνε φόβος μὴ χρεωκοπήσῃς
ἂν δόσῃς ὅλα ὅσα θὰ σοῦ πῶ.

Θέλω τὰ καστανά σου τὰ ματάκια,
θέλω τὰ ξέπλεκά σου τὰ μαλλιά,
θέλω τὰ γελαστά σου τὰ χειλάκια
θέλω τὴν ἀπαλή σου ἀγκαλιά.

Θέλω...Μὰ τί, καλέ, κακιώνεις; Στόσου
Τί, κλαῖς; "Ἔτσι στὸ εἶπα χωρατό.
Γέλασε πολυ, γέλα στὰ σωστά σου.
Αὐτὸ τὸ δῶρο μόνον σοῦ ζητῶ

Γ Δροσίνης

Ἐτὸ χρόνο

Ἀλήθει ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; καὶ τόχα ποῦ πηγαίνει;
Γοργόφτερος σὰν τὸ πουλὶ μονάχα σὰν ποντᾶ
Μια φαρμ κάνει τὴν καρδιὰ κοὶ μι τὴν γλυκαίνει
Τὸ γέλοιο καὶ τὸ κλάψιμα ἀντ' ἐμα μᾶς κρονᾶ
Φεύγει ὁ χρόνος ὁ παλιὸς καὶ χρόνος νη ς γεννιέται
Ὁ νης μέσα στὰ στήθη μας γλυκειο ἐ πίδα φέρει
Ἀφήνει τὴν ἀνόμυησι ὁ χρόνος ὁποῦ σβυέται
Ποιός θἀναι ὁ καλλίτερος, ἔνος Θε ς ὁ ξέρει

Σέρραι *Γεωργία Σ. Παπασταύρου*

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΓΟΥ

(ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαιροι)

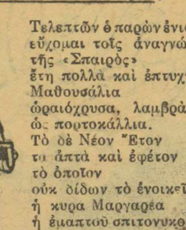

Τελεπτῶν ὁ παρὼν ἐνιαπτὸς
εὔχομαι τοῖς ἀναγνώσταις
τῆς «Σπαιρὸς»
ἔτη πολλὰ καὶ ἔπτυχῆ
Μαθουσάλα
ὡραιόχρυσα, λαμβρὰ
ὡ. πορτοκάλλια.
Τὸ δὲ Νέον Ἔτον
τα ἅπτὰ καὶ ἐφέτον
τὸ ὁποῖον
οὐκ δίδων τὸ ἐνοικεῖον
ἡ κυρα Μαργαρέα
ἡ ἐμαπτοῦ σπιτονυκοκυρέα
ἐμβοναμᾶν ἐπιθυμεῖ
οὐκ ἂν λήψοι
παρὰ τοῦ ἔχοντος μή.
Ἐγὼ δὲ διελεύσω μόνον μετὰ κουλούριον
τὸ ὁποῖον ἐστὶ οὐκ γούριον.
Τὸ γὰρ ἔτον οὐκ θὰ μεταβῇ καλῶς
αἱ λυθήσεται ἐκ τῶν γελωτων
ὦ ἐμαπτοῦ ἀναγνωσ ῶν ὁ μἆφαλός.
Οὐκ ἔχων δὲ πενδάραν ἐντὸς τῶν θυλακίων
θὰ εὑρήσω τάπια ἐμβαστοῦνια μετὰ τῶν κο-
Ἐναρξοετία καὶ ἐναυξομηνία [ριτσακίων.
ὁποση δέρει ἐμαπτὸν κακοδαιμο ία.
Καὶ ὀχὴ καλὸς ἐμαπτοῦς χρόνος
θα διαμείνω γερονδοπαλλίκαρον καὶ κόκκυξ
[μόνος.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΗΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Νὰ ποῦ. μὲ τὸ καλό, μπαίνομε στὸ β' ἔτος. Ἔ. περιμένετε νο σᾶς πῶ τί σκοπεύω. γιὰ τὸ 1920 ; Νὰ εἶμαι αὐστηρότερος ! Τώρα, ἂν δυσαρεστῶ μερικούς, τί νὰ κάνω.

Ἀργά, δυστυχῶς, πῆρα ἕνα Χριστουγεννιάτικο ποίημα τοῦ κ. Γρ Τσοκᾶ, τόσο ὡραῖο ποὺ δὲν ἀντέχω νὰ μὴ σᾶς παρουσιάσω τὸ πρῶτο του ἑξάστιχο :

Σήμαντρα γιορτεράδ, θεῖοι ψαλμοί,
Ἄνεμε τὸ τραγο-δι σας, βουνα καὶ κάμποι
ἂς παρουν, κι' ἂς σβυστοῦν τὸ ἀστρα πονοι καὶ κοῦμοί,
τῆς Βηθλεὲμ ἀτοψ' ἡ φάτνη φεγγολάμτει,
καὶ δίνει τὸ φιλί ς' ὁ Οὐρανός,
κ' ἕνας Θεὸς γεννιεται ταπεινος.

Ἐπίσης ἕνα ὡραῖο τοῦ Μιμῆ γιὰ τὸν Ἀϊβασίλη ποὺ

...ὁ συμφορά ! ξανάρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία βαοτωνεις τὸ καλαῦι του. στὸν ὅμο,ἀδειανό, ἀπομωράθηκε κι' αὐτὸς ο' αὐτὴν τὴν φασαρία καὶ σὰν ἐμᾶς, τὰ φορτωσε ὅλα στὸν πετεινό

Ὁ κ Στ. Γαλάνης εὐχεται ἐμμέτρως στὴ «Σφαῖρα» χρόνια πολλά. Ἐπειδὴ εἶνε κάτι προσωπικό, δὲν μπορῶ νὰ τὸ δημοσιεύσω, τὸν εὐχαριστῶ ὅμως πολύ, ὅπως καὶ τὸν κ. Σ Θεοδώρου. Περιμένω καλλίτερα ἀπ' τοὺς κ.κ. Γ.Βαρ., Σ Κερ. Γ Δαφ.(εὐχαριστῶ ἀμφοτέρους) Στ. Γαλ., Φαλέζ, Κ. Α. Κυρ., Ροδ. Ἡ., Κ. Δεσ., Α. Κ. Ξεν., Α. Φιλ. καὶ Γ. Στυρ.

Ὁ κ. Χρ. Χρυσ. μοῦ στέλνει ἕνα πεζὸ τραγούδι Κᾶτι θέλει νὰ 'πῇ κ' ἔχει καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ τὸ ἐκτελέσῃ, ἀλλὰ παρατραβάει τὴν διονυσιακή του μέθη σ' ἕνα ἀντιαισθητικὸ σαρκικὸ ἐέσπασμα, κι' αὐτὸ τὸν κάμνει νὰ γράφῃ· «ἀγωνιμένη ἀγάπη» «μεγάλη ἀγκαλιά» «ἀλαίμαργα», «κοτυληδόνες» κτλ. καὶ καινοτυρίες σὰν τὸ «πανώριο κορμὶ» «τὸ λιμάνι τῆς ἡδονῆς» κτλ. Τοῦ συνιστῶ νὰ διαβάσῃ Pierre Louis, πρότυπο στὸ εἶδος, καὶ νὰ προσέξῃ μὲ πόση φινέτσα μιλεῖ καὶ ὡραΐζει καὶ τὰ σαρκικώτερα πράγματα. Ἐγκρίνω μιὰ μεταφρασι τῆ; Μυρτιᾶς· θὰ ἐνέκρινα καὶ «Τὰ μαλλιὰ τῆς Δόλας» τοῦ κ. Στ. Οἰκονομάκου ἂν δὲν ἦτο τόσο μεγάλο. Ὑστεροῦν τῶν κ. κ. Α. Η Φιλ., Μ. Παν., Ροδ Η., (εὐχαριστῶ), Π. Ἀνδρ., Ν. Δημ., καὶ Λαρισαιου

Ὅπως ὑπεσχέθηκα μετὰ αὐστηρὸν ἔλεγχον τῶν συνεργα ὧν μ ου, θέτω ἐκτὸς συναγωνισμοῦ τὴν Κα Λιλη Ἀδριανοῦ καὶ τοὺς κ. κ. Ἄσπρον Κορακα, Χ Δ. Μαρκεῖον Μαχαβαρᾶτα Μιμὴν καὶ Κ Ι. Τζηζίκη. Τοὺς παρακαλῶ νὰ πιστεύσουν ὅτι ἀπο μίαν συναίσθησιν ὑπο χρεώσεως ἔκαμα τὴ διακριτικὴ αὐτὴ τιμὴ μὲ χαρὰ μου καὶ συγκίνη ση. Κοεξῆς θ' ἀναγγελλω μόνον τὴν λῆψιν τῶν ἔργων των. Τοὺς παρακαλῶ γι' αὐτὸ ν' ἀριθμοῦν τὴν ἀποστελλομένην ὕλην των.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Υ Γ Εἶχε ἤδη στοιχειοθετηθῇ τὸ «Σὰν παραμύθι» τοῦ κ. Γρ.πάρη, ὅων εἶδα στοὺς νεοεδοθέντας «Σαραβαίους καὶ Γεωρακότες» ὅτι ὁ ποιητὴ. ἀφιρεῖ τὸ ζ' ἑξαστιχο. Δικαίωμά του νὰ τὸ ἀποκηρύττει καὶ δικαίωμά μας νὰ τὸ διατηροῦ.ε.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ μικρὸς ὑπηρέτης μὲ μισθὸν ἱκανοποιητικόν. Πληροφορίαι· Γραφεῖα Σφαίρας.

Πρωτοχρονιάτικα διηρήματα

Ἡ βάβω στὰ χιόνια

Ὑπὸ Η. Ν. Ἀκοστομίδη

Κάποιο βράδυ Ἀϊβασιλιοῦ ὁ πατούλης μου, καθισμένος στὴ γωνιὰ μὲ τὰ ξεφαγκιανά του χέρια ἁπλωτὰ σὴν πύρα τῆς φωτιᾶς καὶ τὰ βαθουλωτὰ θαμπὰ του μάτια ξαναμμένα, μᾶς ἀνιστόρησε τὸ ἴδιο κι' ὅλο τὸ ἴδιο παραμύθι τῆς «βάβω ὁπου χάθηκε σεα χιόνια» Χρονιᾶς. Ἀπὸ μπρὸ ὅταν ἤμουνα ὡς ποὺ μεγαλωσα. Τ ὅσο ποὺ μου ἦταν ἀδύνατο νὰ φαγταοῦω πρωτοχρονιατικὴ βραδυὰ χωρὶς τὸν παποῦ ἐκεῖ σὴ 'σεια νι ματα ἐῇ πάλι τὸ ἴδιο : «Ἤτανε μια βάβω, μιὰ γριοῦλα»...

—ἔτσι ἀρχίζε. Πολλὲ φρε,,καὶ ὡς σεριμωνο μουν πανω ιου ν' ἀκουσω τὸ παλιὸ τὸ πιρα μυθι—κ' ἦταν γύρα γυρα μαζωμένη ὅλη μας ἡ φαμιλια —για νὰ τὸν πειραξω, ἀρχιζα ἐγω: «Ἤτανε μια βάβω, μιὰ γριουλα...» Ὠπ, μοῦ σφάλαγε τὸ σόλια « Ἄυ, σκανδαλο, ν' ἀκους καὶ νὰ μην κρενῃς Θὲ τ' ἀνιστορησω ἀπατος μου δια με τὴν ταξι». Κι' ἀρχιζε ἀγαλι ἀγάλια, καπνιζοντας, βαθυα τὸ μικρο τσιμπουκι του. Κανεὶς δὲν σαλεβε. Τα πρῶτα πρῶτα χρόνια—θα ἤμουνα πολυ μικρὸς ακομα δὲν κατάλαβα τίποτε. Μα, κατα το τελος τοῦ παραμυθιοῦ, βλέπω...ὁ παπούλης ἔκλαιγε !

Καὶ τί, φανταζεσθε, ἄλεγε τὸ παραμυθι ;

Νὰ σᾶς τὸ πῶ μὲ δυὸ δικά μου λόγια, γιατὶ θὰ σᾶς ἐκουρᾶζα ἂν τὰλεγα ὅπως ὁ παποῦς. Λοιπόν.

«Ἤτανε μιὰ βάβω, μιὰ γριοῦλα...» Ἔρμη καὶ μονάχη δὲν ἤταν στὸν κόσμο, γιατὶ ὁ Θεός, ἀφοῦ τῆς πῆρε τὸ στεφάνι, τὰ παιδιά, τὴ ἀδέρφιά της, στὸ τέλος την ἐλεήθηκε καὶ τ' ἀδέρφιά της, στὸ τέλος τὴν ἐλεήθηκε καὶ τὴς ἄφησε τὸ ἀγγονάκι της. Καὶ τ' ἀγγονάκι της πάλι δὲν ἤταν ἔρμο, ἀφοῦ εἶχε τὴν γριοῦλα ὁλότελα δ κή του κι' δλημερὶς ἐφφοντιζε γιὰ δαύτο πῶς νὰ τὸ νευσῃ μὲ ζεστα ροῦχαλάκια, γιὰ τοῦ πλέξῃ χονδοὺς κάλτσες, καὶ γιὰ τοὺ πῇ τὸ παραμυθι. Κι' ἅμα ἔπαιζε καὶ κρύωναν τὰ χεράκια του ἡ κάλη γριουλα τάβαζε στὸν κόρφο της καὶ πάλι τα χουχούλιαζε, καὶ πάλι στὸν κόρφο της καὶ πάλι τα χουχούλιαζε ὅς που νὰ ζεσταθοῦν. Τὸ βράδυ δέ, ἅμα ἔπεφαν νὰ κοιμηθοῦν, τὸν κουκουλωνε καλά, κιλι καί, γιὰ νὰ μὴ μπαῖῃ κρυο ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ ἤτανε φτενα τα πεταυρά της, ἔριχνε μπρὸς το λυκοτομαρο. Κι' ἔτσι κοιμόνταν οἱ δυὸ ἡ γυχα καὶ γλυκα. Μὰ ἐκείνη τὸ πρόσεχε, ὡς φαίνεται, κι' ὅλη τὴν νύχτα, γιατὶ πολλὲς φορὲς τοῦ ἔλεγε : «Παλι κακα ὄνειρα, γριόκα μου, ἐβλεπες ψὲς το βράδυ». «—Πότε γιαγάκα ; σὲν θυμᾶμαι...». « Μτᾶ τι λές, παιοι μου, μὴν εἶῃς στὸν καθρέφτη ἀπορραδύς ;»

Τὸ καλυμι τους ἤταν μέσ' στὸ λόγγο, μιὰ ὥρα μακρυὰ ἀπ' τὸ χωριό. «Μὰ ἔτσι δὰ νἄκαμνες ἀπὸ δῶ θὰ τἄβλεπες πέρα κεῖ στὸ βάθος νὰ κανίζῃ μοναχό του» καὶ τὸ καλοκαίρι πάλι θὰ σοῦδειχνε ἄσφαλτα τὸ μονοπάτι του ἡ μυρουδιὰ τοῦ πεύκου.

—Εἶνε τώρα απο τότε...» Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ γέρος σκαμπτοῦσε γιὰ νὰ θυμηθῇ πότα χρόνια ἦταν ἀπὸ τότε. Παραμονὴ Ἀϊβασιλιοῦ ἀποβραδὺς ἡ γριοῦλα εἶχε κατέβη στὸ χωριὸ καὶ ψωνισε διάφορα καλουδια. Ἔκανε ἕνα χιονιὰ φοβερό. Ὅλο τὸ πρωΐ ἔπλυνε, ἄσπρισε, καὶ τ' ὅπογεμα νωρὶς ἄρχισε νὰ κάνῃ τὴν πήττα. Ἀλλὰ τὶ πήττα, ὄχι σὰν τὴ δική μας —μτὰ ἡ κακομοιρα ἤτανε φτωχή... —παρὰ λαχανόπηττα. Ὡραία ὅμως, καμωμένη ἀπὸ τὰ χέρια της. Μόλο που δὲν ἔβλεπε καλά, ἔκαμνε κἄτι φύλλα σὰν τσιγαρόχαρτο. Χλάκχρακ-χλάκ ἔκαμνε ὁ κλώσταης στὸ πλαστῆρι ὑυθμικὰ καὶ τὸ μικρὸ ἀγγονάκι της τὴν κύτταζε μὲ θαυμασμὸ καθὼς ἔπαιζε μὲ το ξυμαρι ποὺ τοῦ εἶχε δόσει. Μόν' κάθε τοσο ἔριχνε καὶ μια ματιὰ ἔξω ποὺ ὅλο καὶ τὄφερνε νὰ χιονίσῃ.

—Θὰ χιονισῃ, γιόκα μου νιὰ καλὰ καὶ κἄψε-κἄψε δὲν μᾶς ἔμειναν ξύλα. Κι' ἂν μᾶς κλεισῃ μέσα τὸ χιονι, τι κανουμε ;

Μα γιατὶ τάχα τοὔλεγε τοῦ μικροῦ ; Τι ἦταν ἐκεῖνο σὲ θέσι νὰ τῆς δόμηνεψῃ ; Τίποτε. Ἀλλ' ἡ γριὰ ἔτσι συνείθιζε πάντα, νὰ τοῦ μιλῇ γιὰ ὅλα τὰ πράγματα. Μήπως εἶχε κι' ἄλλον κανένα ;

Μὰ γά, ἄρχισε νὰ ρίχνῃ πυκνὸ χιόνι...

— Γιαγιακα, τῆς εἶπε ὁ μικρος. Κύσα !

— Ὦ ! τὶ ! Κι' ἀκόμα δὲν τελείωσα !

Πότε θὰ πάω.

Βιάστηκε ὅσο μποροῦσε ἔβαλε τὴν πήττα στὴ γάστρα καὶ ἀφοῦ τὸν ἀφίλησε καὶ του εἶπε νὰ εἶνε φρόνιμος καὶ νἄρθῃ γρήγορα, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ πάει.

Ὁ μικρὸς ἔπαιζε μὲ τὸ ζυμάρι του κι' ὅλο κ' ἔβλεπε ἔξω... Ἡ φωτιὰ εἶχε ἀρχίσῃ νὰ σβύνῃ, ἀλλ' ἡ ζεσασιὰ τῆς γάστρας ἦταν ἀρκετή. Δὲν κρύωνε, ὄχι· ἀλλ' ἡ γιαγιὰ ἀργοῦσε. Γώρα πιὰ εἶχε νυχτώσει κι' ὁ μικρὸς δὲν ἔβλεπε. Ὡς τόσο ἔνοιωσε ὅτι χιόνιζε ἔξω —ἡ καθένεη ἡ γιαγιὰ...—κ αἰσθανότανε ἕνα ρίγο., ἐν κιὶ ζέσεαινε ἀκόμη ἡ χράβη στὸ τζακι Μα οἱ ὧρες περνοῦσαν...Κι' ἀφοῦ ἔπαιξε μὲ τὸ ζυμαρι του στὰ σκοτεινὰ κι' ἀνέβῃκε δύο φορὲς στὸ παράθυρο προσπαθῶντας νὰ ἰδῇ ἂν φαινόταν τίποτε, πῆγε κ' ἔκατσε κοντὰ σ η γάστρα, ποὺ ἄρχιζε νὰ μοσχοβολᾷ κιολας ἡ πήττα, κ' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Ποτὲ ὁ μικρὸς δὲν κοιμήθηκε τόσο ταραγμένα "Ὅλος ἐὲν θυμόταν νὰ εἶδε κανένα ὄνειρο. Μόν' ἄξαφνα ξυπνῆσε Βιὶὺ σκοτάδι μεσ' στὴ καλύβα. «Γιαγάκα» ψιθύρισε κι' ἄπλωσε τὰ χεράκια του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσε βρόντους στὴν πόρτα. «Γιαγάκα!» ξαναφώνιαξε τρομαγμένο. «Ἄνοιξε!» τοῦ ἀπεκρίθη μιὰ φωνὴ ἀπ' ἔξω. Ἀλλὰ ποῦ ν' ἀνοίξῃ ὁ μικρός, ποῦ, κι' ἂν ἤθελε, ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη. Κ' ἐξ ἄλλου τόσος ἦταν ὁ φόβος του ποῦ ζάφωσε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ δὲν ἔβγαλε ἄχνα ἂν κι' ἡ καρδιά του χτυποῦσε τόσο δυνατά.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἡ πόρτα ἄνοιξε διὰ τῆς βίας. Πῶς δὲν ἔπαθε ὁ μικρὸς ἀπὸ τὸ φόβο του. Θυμόταν μόνο ὅτι ἔχασε τὸ κεφάλι του σεὐ στῆθος, ἕνα παγερὸ κρῦο τοῦ παρέλυσε τὸ κάθε τι, ὡς που δὲν ἄκουγε πιὰ τίποτε. Πόση ὥρα πέρασε ἔτσι, δὲν μποροῦσε νὰ ξέρῃ. Ὅταν ὅμως ἤρθε στὸν ἑαυτό του τὰ ξαναθυμήθηκε ὅλα κι' ἄρχισε ν' ἀκούῃ. Ἤταν ἕνας ἄνθρωπος κ' ἔπρεπε νὰ ἦταν μεγάλος, καὶ μιλοῦσε μ' ἕναν ἄλλον μὰ κεῖν ς δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε. Εἶχε βρῇ καὶ τὸ λυχναρι καὶ τὸ εἶχε ἀνάψῃ, φαίνεται δὲ ὅτι πῆγε καὶ ὡς στὸ μικρό, τὴν ὥρα ποῦτανε ζαλισμένος. «Ὦ; τόσο θὰ ἦταν κακὸς ἄνθρωπος,—σχώρα με Ἀΐβα τίλη μου -ἔτσι τοῦ φάνηκε τοῦ μικροῦ, γιατὶ ἅμα γύρισε λίγο τὸ κεφάλι του εἶδε πῶς ἤτανε γερμένος πάνω στὸν ἄλλον καὶ κἄτι τοῦ ἔκαμνε μὲ τὰ χέρια. «Τὸν πνίγει» ἐσκεφτηκε κ' ἔχασε πάλι τὸ κεφάλι του στὰ στήθη σαν πουλί. Μὰ σὲ λίγο ξαναγύρ σε πιὰ νὰ 'δῇ. "Ενα «ἆ !» ἄκουσε, ποῦ τοῦ φάνηκε σὰν τῆς γιαγιᾶς του. Ὥστε τὴ γιαγιὰ τοῦ ἔπνιγ' ἐκεῖνος. Ὁ μικρὸς χύμησε εὐθύς. «Γιαγιάκ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὸ δῶρο τῆς μικρῆς Νοὲλ

Τοῦ *Κατοὺλ Μαντὲς*

Ὁ ζωγράφος Σιλβὲρ Μπερτέν, καθισμένος μπροστὰ στὸν ὀκρίβαντα, παρακολουθοῦσε μ' ἕνα βλέμμα τρυφερό, γλυκό, σχεδὸν παραπονιάρικο, τὴ μινιὸν Ρόζα Νοὲλ ποὺ πηγαινοερχόταν, πηδῶντας μέσα στὸ μεγάλο ἀτελιὲ—σὰν γατάκι ποὺ παίζει. Διεσκέδαζε νὰ περιεργάζεται τὰ διάφορα ἐπιπλα καὶ τὰ μπιμπελὸ τοῦ ἀτελιέ, κάνοντας ὅλα ἄνω κάτω.

Ἀπ' ὅλα τῆς ἐφάγηκε πειὸ χαριτωμένη μιὰ περσικὴ παντοῦφλα ἀπὸ βελοῦδο κεντημένο καὶ πλουμισμένο μὲ μαργαριτάρια.

—"Ἀχ,! τί ὤμορφη παντοῦφλα! Ξέρετε τί νὰ κάμετε; Νὰ τὴν βάλετε κοντὰ σεὸ τζάκι ἀπόψε...

Καὶ πῆρε τὴν παντοῦφλα καὶ τὴν ἔβαλε πίσω ἀπὸ τοὺς μπεργτέδες. Κι' ἀφοῦ γύρισε ἀρκετὴ ὥρα, διασκεδάζοντας μὲ τὰ μπιμπελό, τέλος, κουρασμένη ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

—Διασκεδάζει κανεὶς στὸ σπίτι σας.

Ὁ Σιλβὲρ Μπερτὲν τὴν εἶχε 'δεῖ στὸ θέατρο, ὅπου τὴν περασμένη χρονιὰ ἐντεμπουτάρησε σὲ μιὰν ἐπιθεώρησι καὶ τὴν ἀγάπησε. Τὴν ἀγάπησε θερμά, τρελλά, παράφορα. Τῆς ἔγραψε νὰ δεχθῇ νὰ κάμῃ τὸ πορτραῖτό της κ' ἐκείνη ἐδέχθηκε. Τὴν ὡρισμένην ὥραν ἐπῆγε. Καὶ ἀφοῦ ἔφερεν ἄνω κάτω τὸ ἀτελιὲ νά την, ποὺ κάθησεν ἥσυχη.

—Λοιπόν, ἀφοῦ θέλετε νὰ κάμετε τὸ πορτραῖτο μου—εἶπε στὸ ζωγράφο—ἐμπρὸς ἐργασθῆτε. Δὲν κουνιέμαι πειά.

—Δὲν μπορῶ! ἀπάντησεν ὁ ζωγράφος κρεμῶντας τὰ χέρια.

—Καὶ γιατί;

Τὴν ἐπλησίασε ἐγοάτισε μπροστάτης καὶ εἶπε·

—Γιατὶ σᾶς ἀγαπῶ!

Σηκώθηκε, κατακόκκινη ἀπὸ τὴ φοῦρκά της κ' εἶπε χυπῶντας τὸ πόδι:

—Λοιπόν, κοροϊδεύετε μαζύ μου; Ὥστε λοιπὸν δὲν μοῦ γράψατε γιὰ νὰ μοῦ κάνετε τὸ πορτραῖτο, ἀλλὰ γιὰ νὰ μοῦ πουλήσετε αἰσθήματα;

Σαστισμένος, θέλησε ν' ἀπαντήσῃ, μὰ δὲν τὸν ἄφησε νὰ μιλήσῃ.

—Κι' ἂν μ' ἀγαπᾶτε τί, παρακαλῶ; Δὲν εἶσθε ὁ πρῶτος ποὺ ξετρελλαίνεσθε γιὰ μένα, κι' ἂν ἔπρεπε κανεὶς νὰν.ι εὐγενῆς σ' ὅλους πού..."Οχι! Περίεργοι, ἀλήθεια, εἶσθε σεῖς οἱ ἄνδρες. Ἐπειδὴ σεῖς λατρεύετε, νομίζετε πῶς...Ἀλλ' ἂς μιλήσουμε σωστά. Γιατὶ εἶσθε ἐρωτευμένος μὲ τὴ μικρὴ Νοὲλ; Γιατὶ τὴ βρίσκετε χαριτωμένη. Γι' αὐτὸ κι' ὄχι γιὰ ἄλλο; Αἴ, καλά. Καὶ μήτως ἐγὼ φταίγω ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ ἄσχημη κ' ἔχω τὴν τύχη νὰ μὴν εἶμαι τέρας; Ἔχω μαλλιὰ κόκκινα καὶ τουφωτά, τὸ ξέρω. Τὰ πειὸ ὤμορφα μάτια, ἔστω. Ἕνα στόμα σὰν λουλοῦδι μάλιστα. Αὐτάκια σὰν κοχύλια ρόζ· δὲν λέω ὄχι. Κορμοστασιὰ πολὺ φίνα· πάει κ.λὰ. Ἀλλά, πέστε μου, λοιπόν, γιατὶ ἔχω ὅλ' αὐτὰ καὶ γιατὶ ἐλάβατε τὸν κόπο νὰ τὰ παρατηρήσετε, εἶμαι ὑποχρεωμένη ἐγὼ νὰ σᾶς δόσω ὅλ' αὐτὰ καὶ...τὰ λοιπά; Ἀλήθεια, σᾶς συμβουλεύω ἕνα πείραμα. Πηγαίνετε σ' ἕνα ἀδαμαντοπωλεῖον, γεμάτο ἀπὸ ὤμορφα πραματάκια, μαργαριτάρια, ρουμπίνια, διαμάντια καὶ πέστε στὸν καταστηματάρχη: «Ἔχετ' ἐδῶ, ἕνα θησαυρὸ ἀληθινὸ ἀπὸ κοσμήματα, μοῦ ἀρέσουν ἐξαιρετικὰ καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὰ χαρίσετε ἀμέσως». Θὰ ἰδῆτε πῶς θὰ σᾶς φεροῦν! Κοντολογῆς, εἶνε πολὺ κολακευτικὸ γιὰ μένα νὰ μ' ἀγαποῦν, αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε καὶ λόγος ν' ἀγαπῶ. Σᾶς ἀρέσω, δὲν μοῦ ἀρέσετε. Καθαρὰ καὶ ξάστερα. Καλημέρα σας. Ἀγκαλὰ καὶ κοροϊδέψατε ἄσχημα μαζύ μου! Ἔτσι βάζετε νὰ ποζάρουν τὰ μοντέλλα σας; Θὰ τὸ θυμοῦμαι καὶ ξέρετέ το: μὴ λάβετε τὸν κόπο νὰ μοῦ ξαναγράψετε νὰ ξανάρθω. Ποτὲ δὲν θὰ ξαναπατήσω τὸ πόδι μου ἐδῶ, ποτέ, ποτέ, ποτέ!

Πειὸ ἀναψοκοκκινισμένη ἀπὸ πρῶτα, πετῶντας φωτιὲς τὰ μάτια της, ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ ἀτελιέ, μ' ἕνα μοχθηρὸ γέλοιο μέσα στὸ γρήγορο φρουφροῦ τῶν φουσανιῶν της ποῦμοιαζαν θυμωμένα κι' αὐτά.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Σιλβὲρ Μπερντὲν τὴν ἐπέρασε θλιμμένος, λυπημένος, ἀπελπισμένος. Θέλησε νὰ ἐργασθῇ. Δὲν εἰμπόρεσεν. Ἐβγῆκε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ χλαλοὴ τοῦ δρόμου θὰ τοῦ ἐδιωχνε τὶς σκέψεις. Ὄχι. Δὲν μποροῦσε νὰ βλέπῃ τὸν κόσμο, ν' ἀκούῃ τὸ θόρυβο. Ἐν τούτοις, ὅταν ἔνιόχωσε θυμήθηκε πῶς εἶχε δόσει τὸ λόγο του σὲ μιὰ παρέα φίλων του. "Ἐφθασε μπροστὰ στὸ φεστωράν' δὲν ἐμπῆκε. Ἐγύρισε σπίτι του. "Ἔπεσε βαρειὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐκύτταζε θλιμμένα γύρω του. Ἐξαφνα τοῦ ἦλθε μιὰ παιδιάστικη ἰδέα. "Ολ' αὐτὰ τὰ πραματάκια ποὺ ἄγγιξεν ἐκείνη σήμερα τὸ πρωί, ποὺ τἄχε φέρει σὲ τόσο χαριτωμένη ἀταξία μὲ τὴ ζούρλια της, ἤθελε νὰ τ' ἀγγίξῃ κι' αὐτός. Θάβρισκε κατι ἴσως ἀπὸ τὴ Νοὲλ, ποὺ χάθηκε. Μὰ ποῦ νὰ εἶνε ἡ παντοῦφλα; Ἡ παντοῦφλα μὲ τὴν ὁποίαν τόσο διασκέδασεν ἡ Νοὲλ; Θυμήθηκε, τὴν εἶχε βάλει μέσα στὴ θερμάστρα, πίσω ἀπὸ τοὺς μπερντέδες. Ἐπλησίασεν, ἔσκυψε λίγο καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του νὰ παραμερίσῃ, χαμηλὰ κοντὰ στὸ παρκέτο, τὰ παραπετάσματα. Ἔβαλε μιὰ φωνή, ἔκπληκτος. Ἐκεῖ, μέσα στὴν περσικὴ παντοῦφλα ἦταν ἕνα ποδι γυμνό, ἕνα λατρευτὸ γυναικεῖο ποδαράκι γυμνό. Καὶ ἔξαφνα προβάλλοντας τὸ κεφάλι της ἀπὸ τοὺς μπερντέδες: «Εἶνε τὸ δῶρο μου» εἶπεν ἡ μικρὴ Νοὲλ.

(Μεταφρ. Κ. Θ. Π.

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἐὰν παραμύθι

Τοῦ *Ἰ. Ν. Γρυπάρη*

Σύ, ποῦ ἔχεις κάλλη γιὰ προικιὰ
καὶ χάρες γι' ἀντιπροίκια
γιὰ νὰ ματῇς νάνθίζουνε
καὶ τἄδορσα χαλίκια,
μὰ ποῦ γιὰ μὲ μονάχα
ἠσκιο βαρὺν ἐσκόρπισε
θανάτου ἡ ἐμορφιά σου,
ἄκουσε κἄτι ποῦ θὰ πῶ
γερτὸς στὰ γόνατά σου
σὰν παραμύθι τάχα.

—Τῆς λίμνης ἡ Νεράϊδα,
ξωθιὰ μαρμαροστήθα,
ποὖχε τῆς μαύρης κόλασης
στὰ μαῦρα μάτια σπίθα,
γυναίκεια ροῦχα ἐντύθη
περνᾶ ἀπ' τὸ δάσος τὸ ὑγρό,
ποῦ τραγουδάει ὁ γκιώνης,
καί, σὰν ἐσὲ πεντάμορφη
... Ἀγάπη μου θυμώνεις;
τὸ λέει τὸ παραμύθι...

Ἤρθε στὴν κρήνα τοῦ χωριοῦ
καὶ κάθισε κι ἀρχίζει
τὰ ὁλόσγουρά της νὰ τραβᾷ
μαλλιὰ καὶ νὰ ξεσκίζῃ
τὸ κρινομάγουλό της,
καὶ κλαίει τὸν ἀρρεβῶνα της,
πῶς ἔπεσε κ' ἐχάθη
σοῦ πηγαδιοῦ τ' ἀνήλιαγα
καὶ στοιχειωμένα βαθη
καὶ τρέμει τὸ γονιό της.

Περνοῦν διαβάτες γνωστικοὶ
τὴ βλέπουν καὶ τραβοῦνε,
κάπου μὲ δυὸ γλυκόλογα
τῆς ζαχαρογελοῦνε
κι ἀπέδω πᾶνε κι ἄλλοι...
περνᾶ κι ὁ γιὸς Τραγουδιστής,
μοναχογυιὸς τῆς χήρας
κοιλάρφανο χλωμὸ παιδί,
ποὖχε προικιὸ τῆς μοίρας
μόνον καρδιὰ μεγάλη.

—«Λαμπάδα ἐμπρὸς στὰ κάλλη σου
κὰ τὴ ζωή μου ἀνάβω,
πάρε με πάντα κ' ἔχε με
τῆς ὀμορφιᾶς σου σκλάβο
καὶ δοῦλο τῆς ἀγάπης
τὸν ἀρρεβῶνα πόχασες
—κι ἄς εἶνε κι ἄλλου—βγάζω,
στὰ στοιχειωμένα τὰ γερά,
ἂν εἶνε δὲν τρομάζω
ἢ δράκος ἢ ἀράπης!»

Δὲν τό εἶπε, δὲν ταπόσωσε,
τὸν δένει ἀπὸ τὴ μέση
καὶ στὸ πηγάδι τὸ βαθύ...
...Πές μου, Κερά, σ' ἀρέσει
ἢ ὡς ἐδῶ νὰ μείνω;
Βλέπω τὸν ὕπνο μήνυμα
στὰ μάτια σου νὰ στέλλῃ,
μήν τονς διώχνῃς· πιότερο
τί τἄχα νὰ σὲ μέλῃ
γιὰ μένα ἢ γιὰ κεῖνο;

["Ας πέσῃ ὁ ὕπνος μάγεμμα
στὰ ματοβλέφαρά σου
σὲ γανουρίζω ἐγὼ γλυκὰ
γερτὸς στὰ γόνατά σου
—ἀγάπη μου κοιμήσου.
Σ' ὅσους πονοῦν παρηγοριὰ
ὅποιος πονῇ ἂς τἄξῃ
γιὰ σένα ἂς μὴν ἐρθῇ σκιὰ
τοῦ πόνου νὰ ταράξῃ
τὸν ὕπνο τὸ βαθύ σου.]

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ρόδα

Τῆς *Μαρίας Ἰωνέσκο*

Ἤθελα νἄμουνα Θεὸς
νὰ πλάσω ρόδα, πλῆθος
ρόδα γιὰ νὰ σωριάσω
μπρὸς στὰ πόδια σου.
Ἤθελα νὰ εἶχα τὰ πέταλα
ὅλων τῶν ρόδων γιὰ
νὰ καλύψω ὁλόκληρο τὸ
ἔλαφρό σου σῶμα.
Ἤθελα νἄμουνα ἡ μέλισσα
ποὺ ρουφᾷ τὴν ψυχὴ τῶν
ρόδων, γιὰ νὰ ρουφῷ τὰ
φιλιά σου. Ἤθελα νἄμουνα ἡ αὔρα ποὺ δρέπει τὸ ἄρωμα τῶν ρόδων,
γιὰ νὰ σὲ δροσίζῃ ἡ μυροβόλα μου πνοή. Κι' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ θὰ προετοιμοῦσα τὴν ρόδινη γιρλάνδα τῶν χεριῶν σου, γύρω ἀπ' τὰ ρόδα τῶν φιλιῶν μας.

(Μεταφρ. Η. Ν. Α.)

Ἀνοικταὶ ἐπιστολαὶ

ΕΡΩΣ ΥΠΟ ΜΑΣΚΑΝ

IX

Λώλα μου,

Τ' εἶναι πάλι αὐτὸς ὁ ἐξάδελφός σου ποὺ ξετρύπωσε στὴ μέση; Δὲν καταλαβαίνω τί ἐννοεῖς. Μήπως τὴν παροιμία ὅτι «οἱ ἐξάδελφοι εἶναι οἱ πρῶτοι ἐρωμένοι μας»: 'Αλ' εἶναι πολὺ χυδαία καὶ δὲν σὲ συγχωρῶ ποὺ μ' ἀνάγκασες νὰ στὴν 'πῶ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ κρατῶ λογαριασμό, θὰ σοῦ τὸ πληρώσω κ' ἐγὼ διηγούμενος γιὰ μια ἐξαδέλφη μου...Λοιπόν, ἡ ἐξαδέλφη μου αὐτὴ ἦτο φοραία—δηλαδὴ ὅσο ἔφθανε, δὲν ἐχρειάζετο ἄλλως τε καὶ περισσότερο. Μόνο ποὺ ἦτο ὡς 25 ἐτῶν αὐτή, ἐνῷ ἐγὼ ἤμουν μόλις 14. Δὲν σημαίνει ὅμως—αὐτὸ ἀκριβῶς εἶχε τὸ νοῦστο. Ἐννοεῖς λοιπὸν τί μπορεῖ νὰ συμβῇ μετεξὺ ἑνὸς κοριτσιοῦ 25 ἐτῶν κ' ἑνὸς ἐξαδέλφου 14, φιλοξενουμένου καθ' ὅλον τὸ σχολικὸν ἔτος... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐγὼ ἤμουν πολὺ παιδὶ ἀκόμη κ' ἐκείνη, ὅσο κι' ἂν ἦταν καλὴ καὶ φρόνιμη κοπέλλα, διάβολε! εἶχε πολλὰ νὰ μὲ διδάξῃ – ἤξερε ἀπὸ κόσμο ἤ, κι' ἂν δὲν ἤξερε, ἤξερε ἀφ' ἑαυτοῦ της, καὶ ἤτο ἀρκετὸ αὐτό...Μήπως θέλῃς λεπτομέρειες; Εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ τὲς 'πῶ.

Εἶμαστε κὶτ λοιπόν;

Καὶ λίγα σοβαρὰ τώρα. Ξεύρε ὅτι τὸ μόνο ποὺ δὲν ἠ' ἀνεχθῶ εἶνε ἐξάδελφος. Ὅ,τι ἄλλο, μὰ ὄχι ἐξάδελφοι! Κι' ἂν ἔχουν τίποτε ποὺ ν' ἀξίζῃ, ζήτα το ἀπὸ μένα. Οὔτε νὰ μοῦ τοὺς ἀναφερῆς ὅμως, γιατὶ μοῦ κάνει κακό.

Γιῶργος

X

Τί θυμὸς ἦτο αὐτός! Δὲν ἤξερα πῶς θὰ θύμωνες τόσο γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σὲ πείραζα ἐξ ἀρχῆς περισσότερο. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ μὲ πληροφορήσῃς γιὰ τὴν ἡλικία τῆς ἐξαδέλφης σου· μαρτυρεῖ ἡ πεῖρα ἡ δική σου ποὺ βέβαια τὴν ὀφείλεις σ' ἐκείνη. Ὁμολογῶ ὅτι σ' αὐτὸ στάθηκε τυχερώτερη ἀπὸ μένα, γιατὶ ὁ ἐξάδελφός μου ἦτο ἀγρίμι καὶ οὔτε ἦτο ἐπιτήδειος γι' αὐτά, οὔτε ἤξερε ἀπὸ διπλωματία. Φαντάσου ὅτι μιὰ μέρα ποὺ μείναμε μόνοι, καθισμένοι στὸν καναπὲ κ' ἤρθε ὁ λόγος σ' αἰσθηματικὰ ζητήματα, ἄρχισε νὰ τρῴῃ καὶ μ' ἄρπαξε ψηλὰ ἀπ' τὸ μπράτσο, μὰ τόσο δυνατὰ ποὺ μὲ πόνεσε καί, φυσικά, δὲν τὸν ἄφησα νὰ προχωρήσῃ. Σὲ σένα ὅμως τὸ πρᾶγμα ἦτο διαφορετικό. Ἦσο πολὺ μικρὸς ὥστε νὰ τὴν σφίξῃς τόσο ποὺ νὰ πονέσῃς, ἐξ ἄλλου δὲ ἀρκετὰ ἐξυπνος, ὥστε νὰ μὴ τὴν ἀναγκάζῃς νὰ σοῦ τὰ δείχνῃ ἐκείνη ὅλα ἂν καὶ δὲν θὰ εἶχε, ὑποθέτω, ἀντίρρησι...

Πῶς καὶ φαντάσθηκες ὅτι θ' ἀμφέβαλλα ποτὲ περὶ τῆς ὑπάρξεως κάποιας ἐξαδέλφης; Γιὰ νὰ ἔχουν ὅλες αἱ φιλενάδες μου τοὺς ἐξαδέλφους των, θὰ πῇ ὅτι καὶ τὸ ἀντίστροφον ἀληθεύει ἐπίσης, ὅτι δηλαδὴ κάθε νέος ἔχει τὴν ἐξαδέλφη του. Ἀπαραιτήτως. Ἀφοῦ κι' ὁ ἐξάδελφός μου, τὸ ζῶον, εἶχε κ' ἐκεῖνος ἐμένα! Τώρα ἂν αὐτὸς στάθηκε βλὲ ποιὸς τοῦ φταίει; Νὰ ποῦ οὐ στάθηκες ἔξυπνος. Μικρὸς μὲν τὸ δέμας... Καλότυχη αὐτὴ ἡ ἐξαδέλφη σου τέλος πάντων... Καὶ τί γίνεται τώρα; Πές μου λοιπὸν λεπτομέρειες. Θαρρεῖς ζηλεύω; Διόλου. Τοὐναντίον διασκεδάζω... Ἀπορῶ μόνο γιατὶ τόσο μένος κατὰ τῶν ἐξαδέλφων. Εἶνε τόσο ὑποχρεωτικοὶ οἱ συστυχεῖς! Ἐδῶ μέσα τοὐλάχιστον ἔχουν ἀρίστην ἰδέαν." Ἀν ἐλειπαν κι' αὐτοί... Εἶνε οἱ μόνοι ποὺ ὄχουν ἐλευθέραν εἴσοδον, ἄνευ παρεξηγήσεων...Για σκέψου καὶ τὴν Κα Διευθύντρια...

Τί κακὸς ποὺ εἶσαι... Μὰ εἶμαι κ' ἐγὼ ... Ὡς τόσο ἐγὼ σὲ φιλῶ καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι κι' ὅταν θυμώνεις μ' ἀρέσης.

ἡ Λώλα σου

Ἀπ' τὰ παρασκήνια

Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ξεχωριστὸ κεφάλαιο στὰ δημοσιογραφικά μας ἀνέκδοτα ἀποτελεῖ ἡ «φιλολογία τῶν ψευδολογιῶν».

Ἐνθυμοῦμαι π. χ. ὅτι στὰς παραμονὰς τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου, ὁ ἐν Ρώμῃ ἀνταποκριτὴς τῆς ἐφημερίδος εἰς τὴν ὁποίαν τότε εἰργαζόμην, ἐτηλεγράφησε ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς: «Κων)πόληθεν φόβοι σφαγῶν Μουσουλμάνων κατα Χριστιανῶν». Τὸ τηλεγράφημα ἐλήφθη περὶ τὴν 4ην πρωϊνὴν καὶ ὁ ὑποφαινόμενος τὸ ἄρησε διὰ τὴν «Τρίτην ἔκδοσιν» ἡ ὁποία ἐκυκλοφόρει περὶ τὴν 9ην π. μ. καὶ τῆς ὁποίας ἡ φροντὶς εἶχεν ἀναπεθῇ εἰς γηραιὸν συνάδελφον. "Ε, λοιπόν, πῶς φαντάζεσθε ὅτι τὸ «ἀνέπτυξεν». Ἀκούσατε: Ὁ ἐν Κων)πόλει πρεσβευτὴς τ.ις Ἰταλίας κόμης Γκαρόνι τηλεγραφεῖ ἐπειγόντως εἰς τὴν Κυβέρνησίν του ὅτι μαινόμενος Μουσουλμανικὸς ὄχλος προέβη εἰς ἀγριωτάτας σφαγὰς κατὰ τῶν Χριστιανῶν». Καὶ εἴποντο λεπτομέρειαι τοῦ τί ἔγινε στὸ Γαλατᾶκαὶ τὶ στὸ Σταμπούλ!

Ἄλλος τις δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος ὡσυντάκτης εἶχε συγκροτήσει φοβερὰς Ἰσπανοαμερικανικὰς ναυμαχίας...κατὰ ξηράν, ἐσημείωσε κατόπιν ὡς διευθυνὴς ἰδίας ἐφημερίδος, τὸ φεκόρ, δύναταί τις νὰ εἴπῃ, τοι οὐτων κατασκευασμάτων.

Ἤτο ἕνα πρωΐ, ποὺ οὔτε τὰ Πρακτορεῖα οὔτε τὰ ἰδιαίτερα τηλεγραφήματα ἀνήγγειλλον τίποτε σπουδαῖον. Ἀφοῦ δὲν ὑτῆρχε; Ἔπρεπε ἐν τούτοις νὰ ὑπάρξῃ, νὰ δημιουργηθῇ ἐν ἀνάγκῃ. Ἄλλως τε γηραιότερός τις συνάδελφος εἶχεν ἀποφανθῇ ὅτι «τὰ καλλίτερα τηλεγραφήματα εἶνε ἐκεῖνα ποὺ δὲν πληρώνει κανείς, καὶ ὁ καλλίτερος ἀνταποκριτὴς ἡ φαντασία!» Ὁ Διευθυντὴς λοιπὸν ἐκάθητο οὐννους στὸ βάθος τοῦ γραφείου. Σὲ λίγο ἔγγεψε τοῦ Γιάννη νὰ πάῃ κοντά του.

— Δὲν μοῦ λές, Γιάννη, σοῦ βγαίνουν τὰ ὄνειρα;

Ὁ Γιάννης, ὁ κακομοίρης, δὲν ἀντελήφθη ἀμέσως «ποῦ πήγαινε ὁ λόγος τοῦ διευθυντοῦ», ὅπως διηγεῖτο ὁ ἴδιος, καὶ τοῦ ἀπεκρίθη: «Κάποτε...»

— Ξέρεις γιατὶ σοῦ λέγω; προσέθεσεν ὁ Διευθυντής. Γιατὶ σήμερα, κατὰ τὰ ξημερώματα, εἶδα ἕνα ὀνειρο...πολιτικῆς φύσεως.

Ὁ Γιάννης «μπῆκε». «—Μοῦ βγαίνουν» εἶπε. «Τέτοια ὄνειρα, πολιτικά, πάντα μοῦ βγαίνουν!»

— "Ε! γράφε λοιπόν!» Καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ ὑπαγορεύῃ: Παρίσιοι, 26 Μαΐου— Ἐπεῖγον— Ἀριθ. τηλ. 3176. (Τοῦ ἰδιαιτέρου ἀνταποκριτοῦ μας). Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τοῦ ὑπαγορεύῃ τό...τηλεγράφημα ἐπὶ ὥραν! Στὸ τέλος καὶ τοὺς τίτλους: «Δολοφονικὴ ἀπόπειρα κατὰ τοῦ προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Μία σφαῖρα τὸν ἔθιξεν ἐλαφρῶς εἰς τὸ ὠτίον. Ὁ δολοφόνος ἀσύλληπτος!» Τετράστηλον κτλ.

Ἀκόμη τὸ φύλλο δὲν εἶχε πέσῃ στὸ πιεστήριον καὶ καταπλέει ὁ Γιάννης, ὁ ὁποῖος εἶχε κάνῃ ἐν τῷ μεταξὺ τὸν περίπατό του.

— Πῶ! πῶ! Κύριε Διευθυντά, χαλασμὸς Κυρίου ἔξω μὲ τὴν δολοφονία. Καὶ πενῆντα χιλιάδες νὰ πουλήσουμε θὰ εἶνε λίγο!

Ὁ Διευθυντής, ἄν καὶ ἤξερε ὅτι τὰ φύλλα δὲν εἶχαν πάγῃ ἀκόμη στὸ Πρακτορεῖο, ἀφοῦ μόλις ἤχιζε ἡ ἐκτύπωσις, βγῆκε γιὰ νὰ ὅῦ «καὶ νὰ πειοθῇ ὁ ἴδιος!»

Σὲ λίγο καυέπλευσεν ἀγκομαχῶντας καὶ ἀποτεινόμενος ἐν θυμῷ πρὸς τὸν Γιάννη ἄρχισε νὰ βρίζῃ·

— Βρέ, Γιάννη, βρὲ κακοχρονονάχης, χαραμοφάγη, ποὺ ποτὲ δὲν μοῦ ἔφερες μιὰ εἴδησι ποὺ ν' ἀξίζῃ! Νά, βρέ, τὶ θὰ 'πῇ εἴδησις!

«Τὸν κύτταζα, τὸν κύτταζα...» ἔλεγε ὁ Γιάννης καθὼς μᾶς τὰ διηγεῖτο. «Σὲ μένα τὰ λέγει, ποὺ μοῦ εἶπε τ' ὄνειρό του!...»

— Ναὶ βρέ! τὶ μὲ κυττᾷς; Αὐτὸ εἶνε τηλεγράφημα!

Ὁ δυστυχὴς ὁ Γιάννης, τὶ νὰ κάνῃ, τὸ κατάπιε! "Αλλὰ τὸ ἄλλο πρωΐ αἱ ἐφημερίδες δὲν ἔκριναν μὲν ἀναγκαῖον νὰ διαψεύσουν τὴν μεγαλειώδη ψευδολογίαν, κατὰ διαβολοσύμπτωσιν ὅμως, εἶχαν τηλεγράφημα τοῦ Χαβᾶς ἀγγέλλον ὅτι ὁ Πουανκαρὲ ἦτο εἰς περιοδείαν καὶ συνεπῶς δὲν εὑρίσκετο στὸ Παρίσι διὰ νὰ ὑποστῇ δολοφονικὴν ἀπόπειραν, ὅπως τὸ ἤθελε «ὁ κ. Διευθυνής». Ἐξεμάνη.

— Βρέ, Γιάννη, τὶ μοῦ ἔκανες βρέ· Μιὰ φορὰ εἶπες καὶ σὺ νὰ μοῦ φέρῃς μία εἴδησι κ' ἐκείνη ψεύτικη!...

Ὁ ἄλλος

(4) Ὑποβροχοι σελίδες τόλμης καὶ ρομαντείας (4)

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Κατάπληκτος ἡ Φιφή, ἀπομείνασα ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν της ὡς νὰ ἐκενώθη ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ σώματός της ὁλόκληρος βολταϊκὴ στήλη, μὴ δυναμένη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, νὰ ἐκβάλλῃ στεναγμὸν κἄν, εἶδε μέσα εἰς τὸ κάτοπτρον πάντοτε νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τῶν μέχρι τοῦ τάπητος συρομένων σινδόνων τῆς κλίνης, κεφαλὴ νεανική, κεφαλὴ ὡραία, ἣν ἐφώτιζον δυὸ ἀποστράπτοντες ἀπὸ εὐφυΐαν καὶ τόλμην ὀφθαλμοί, οἱ ὁποῖοι ἐξέφραζον ὄχι ἰκεσίαν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐζήτουν ἔλεος διὰ τὴν δύσκολον θέσιν εἰς ἣν εὐρίσκετο ὁ κάτοχός των, ἀλλ' ἀπλήσεως προσηλοῦντο εἰς τοὺς μάγους θησαυροὺς τοῦ θεσπεσίου ἐκείνου ζῶντος ἀγάλματος. Καὶ μετὰ τὴν ὡραίαν ἐκείνην κεφαλήν, πολὺ ὡραιοτέραν τοῦ Τοτοῦ τὸν ὁποῖον πρὸ στιγμῆς ἀνεπόλει ἡ κόρη, εἶδε νὰ ἐξέρχεται καὶ τὸ σῶμα εἰς ὃ ἀνῆκεν ἡ κεφαλὴ ἐκείνη, σῶμα ὑψηλόν, εὐσταλές, πλαστικώτατον, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ πλαστικότης ἐφαίνετο παρ' ὅλην τῶν ἐνδυμάτων τὴν ἀκατασταστίαν.

Ἀκατασταστίαν τὴν ὁποίαν, ἀφοῦ τάχιστα προσεπάθησεν ὁπωσδήποτε ὁ ἄγνωστος νὰ ἐπανορθώσῃ, ἐπλησίασε πρὸς τὸ πρὸ αὐτοῦ γυμνὸν πάγκαλον πλάσμα καὶ ἐγονυπέτησε.

— Μίαν φωνήν, μίαν λέξιν νὰ προφέρετε δυνατὰ καί, τὸ γνωρίζω, εἶμαι χαμένος. Χαμένος ὄχι τόσω ἀπὸ τὸν κίνδυνον ποὺ διατρέχω ἀπὸ τοὺς οἰκείους καὶ τοὺς ὑπηρέτας σας, ὅσῳ ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν ἥτις εὑρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴχνη μου καὶ τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς θὰ προσελκύσῃ ὁ θόρυβος τὸν ὁποῖον θὰ προκαλέσῃ ἡ ἀνακάλυψις μου. Εἶμαι χαμένος, ἐξηκολούθησε, καὶ ὅμως δὲν ἐξῆλθα ἀπὸ τὴν κρύπτην μου διὰ νὰ ἐκλιπαρήσω τὴν σιωπὴν σας ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου, διὰ ν' ὀπευθύνω μίαν προσευχὴν πρὸς τὸ θεῖον κάλλος σας! "Ω, ἀφήσατέ με, ἐξηκολούθησε μὲ φωνὴν τῆς ὁποίας οἱ τόνοι ἦσαν τόσον μελῳδικοί, ὥστε ἡ Φιφή, παρ' ὅλην τὴν ταραχήν της, ἠσθάνετο φρικιάσεις εἰς τὴν θωπείαν των, ἀφήσατέ με νὰ θαυμάσω αὐτὸ τὸ μάγον κάλλος σας, αὐτὸ τὸ ὑπεροχον τοῦ δημιουργοῦ ἀριστοτέχνημα καὶ ὑστερα ἀποφασίσατε διὰ τὴν τύχην μου. Πολὺ ὀλίγον μὲ μέλλει ἂν χάσω καὶ τὴν ζωὴν τώρα ὕστερ,' ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀπόλαυσιν διὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐδίσταζα καὶ χίλιες ἂν εἶχα ζωὲς νὰ τὲς θυσιάσω!

Ἐσιώπησε. Καὶ τὴν κατέτρωγε διὰ τοῦ βλέμματος. Ἡ Φιφὴ ἤχιζε νὰ συνέρχεται ἐκ τῆς ταραχῆς της. Τὴν ὠχρότητα ἥτις ἐκάλυψεν ἐν ἀρχῇ τὴν φυσιογνωμίαν της, ἀντικαθίστα τώρα τῆς αἰδοῦς τὸ κατὸν ἐρύθημα, καὶ ἡ πρώτη της κίνησις μόλις συνῆλθεν, ἦτο νὰ σταυρώσῃ τοὺς τορνευτοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους διὰ ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὰ βέβηλα μάτια τοῦ ἀγνώστου μέρος τοὐλάχιστον τῆς θείας γυμνότητος. Συγχρόνως οἱ ὀφθαλμοί της περιεφέροντο γύρω, ἀναζητοῦντες ἕνα κάλυμμα. Τὸ εὖρε τέλος, καὶ οὔτω προφυλάσσουσα τὸ γυμνὸν σῶμα της, ἐστράφη πρὸς τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον νέον ὅστις τόσῳ ἀπροσόπτως ἐκαμε τὴν ἐμφάνισίν του μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ἑαυτὴν μόνην.

— Ποῖος εἶσθε, κύριε, καὶ πῶς εὑρέθητε τοιαύτην ὥραν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ὑπὸ τήν...

— Κλίνην σας; δεσποινίς; συνεπλήρωσεν ὁ νέος. Θὰ σᾶς τὸ εἴπω ἀμέσως. Συγχωρήσατέ με πρὸ παντὸς νὰ καθήσω τώρα ποὺ μοῦ ἀπεκρύψατε τὰ θέλγητρα πρὸ τῶν ὁποίων θὰ ἔμενα καὶ μίαν αἰωνιότητα γονυπετής.

Καὶ λέγων ταῦτα, ἐρρίφθη μᾶλλον ἢ ἐκάθησεν ἐφ' ἑνὸς ἀγκαλίντρου. Ἐφαίνετο ὅτι μόλις τώρα ἤχισε νὰ α

24 Ἤμαστε μόνοι, ἐγώ κι' αὐτή. Κι' ὅμως αἰσθανόμουν γαλήνιο τὸν ἑαυτό μου, σα νὰ ἤμουν ἀσφαλισμένος ἀπὸ κακὲς σκέψεις. Πῶς; Γιατί; Μή τω, ἤξευρα κ' ἐγώ; Παρατηροῦσα τὴ φίλη μου: τὴν ἔβλεπα τώρα ὅπως ἦταν πραγματικὰ κι' ὄχι ὅπως φαίνουνταν στὴ μισοσκότεινη βιβλιοθήκη καὶ στὴν ἐκκλησία. Ἀνεκάλυπτα ὅλες τὶς ἀλλοιώσεις τοῦ προσώπου της. Τὸ χρῶμα της φαίνουνταν σὰ νὰ ἦταν ξεπλυμένο, σὰ νὰ εἶχε θυμτώσει ἀπ' τὰ δάκρυα τὰ πολλὰ ποὺ εἶχανε δακτικοπα. Γὰ μάτια της ὡχρὰ καὶ ξεκοιμέμενα σὰ νὰ εἶχε σβύσει ἡ ἐσωτερική τους φλογα Μερικὲ, πρωμὲς ρυτίδες κάτω ἀπ' τὰ βέφρυα της, ἐδειχναν πόσο εἶχε κλάψει. Τάβλεπα ὅλα, ὅλ' αὐτά, κι' ὅσο τάβλεπα τόσο περισσότερο τὴ συμπαθοῦσα. Θὰ ἤθελα νὰ τὰ φιλήσω τὰ θολωμένα ἐκεῖνα ματια, τ' ἀχνὰ ἐκεῖνα μάγουλα, νὰ τὰ φιλήσω. Στριφοντας τὴν ἄλλεα, εἴδαμε ἀνάμεσα ἀπο κατάξερα ἄλλα δ ν δράκια, μια μικρούλα πασχαλιά, ποὺ τὰ κλωνιὰ της ἦταν καταπρασινα.

— Ὦ! τί ὥμορφα φύλλα! φώναξε ἡ Βαλεντίνα. Ἴσως γιατὶ ἀκριβῶς εἶνε τόσο ὄψιμα...

— Ὄχι, ἀπήντησα χαμογελῶντας, δὲν εἶνε ὄψιμα. Ἀλλά, φαίνεται, φύλλωσε κι' ἄνοιξε πρώιμα, κατὰ τὸν Μάρτη κ' ἐπειδὴ τὸ φθινόπωρο εἶνε τόσο γλυκὸ ξαναπέταξε φυλλαράκια...

— Τὸ κακόμοιρο τὸ δενδράκι! ψιθύρισε ἐκείνη ἔπειτ' ἀπὸ λίγο. Δὲν σᾶς φαίνεται σὰ νὰ κρυώνῃ;

— Πραγματικῶς· τὰ τρυφερὰ της βλασταράκια εἶνε πολὺ-πολὺ λεπτὰ καὶ δὲν ἀντέχουν στὴν ψυχρὰ τῆς νύχτας, Νοέμβριο μῆνα. Θὰ ξεπαγιασουν καὶ θὰ ξεραθοῦν μὲ τὸ πρῶτο κρύο, καὶ τὰ πιὸ ὄψιμα μπουμπουκάκια αὐτα πιὰ δὲν θ' ἀνοίξουν δὲν θὰ ἀνοίξουν δὲν θὰ ἀνοίξουν.

Περπατήσαμε λίγο ἀκομα χωρὶς νὰ μιλᾶμε· φθάσαμε ἔτσι ὡς τὸ μέρος του πάρκου ποὺ ἦταν τὸ χαντάκι. Ἀπὸ 'κεῖ ξάνοιγε στὸ μάτι μια ἀληθινα νορμανδικη φύσις. Μηλιὲς χαμηλὲς μὲ σκρημένους κορμούς, γελάδες ποὺ ἔβοσκαν, λάκκοι νερού ποὺ ἀντανακλοῦσαν τὸν ἥλιο. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν για τὸ Πλουί ἡ «ἄκρη τοῦ κόσμου». Ἡ ψυχή μου κ ἡ ψυχὴ τῆς Βαλεντίνας βρίσκουνταν σὲ τόσο στενὴ ἁρμονια μεταξύ τους, ποὺ ἔφθασε ν' ἀλλάξουμε ἕνα μονάχα βλέμμα γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε καὶ οἱ δυο ὅτι τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἴχαμε τὴν ἴδια σκεψι καὶ τὴν ἴδια ἀναμνησι ..

Τότε ἡ φίλη μου μὲ τὸ μάτι της καρφωμένο ἀπάνω μου εἶπε, βιάζοντας φανερὰ τὸν ἑαυτό της:

— Δεν θέλω, κύριε ντὲ Περινύ, νὰ καταχραστῶ περισσότερο τῆς καλωσύνης σας. Ἐπέμεινα σήμερα τὸ πρωὶ καὶ σᾶς ἔφερα ἐδῶ χωρὶς νὰ τὸ θέλετε. Πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ γιατί. Θέλω νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ συμβουλή, κάτι πολὺ σοβαρὸ γιὰ μέ... Μὰ δὲν ξέρω, προσέθεσε, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάσῃ, ἀν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς ἀπασχολήσω μὲ ὑποθέσεις τόσο προσωπικὰς μου..

Τὴν διαβεβαίωσα ὅτι τῆς εἶμαι ἀφοσιωμένος, ὅτι μὲ προσβάλει λέγοντάς μου αὐτὰ κι' ὅτι θὰ ἤτανε μεγάλη μου εὐχαρίστησις ἂν μποροῦσα νὰ τῆς φανῶ χρήσιμος σ' ὁτιδήποτε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπε. Ἔλατε λοιπὸν στὸ περίπτερό μου. Μὲ περισσότερη ἄνεσι θὰ μπορέσουμε νὰ μιλήσουμε ἐκεῖ.

* * *

Τὸ περίπτερο ἤτανε σὰν κινέζικο κιόσκι, καμωμένο μὲ κλαδιὰ σταυρωτά. Ἡ κυρία ντὲ Σαὶν-Ζερὺ ἄνοιξε τὴν πόρτα μ' ἕνα κλειδὶ ποὖχε μαζύ της. Τὸ ἐσωτερικό του ἦταν ὅπως καὶ ἡ βιβλιοθήκη της μὲ κίτρινα τζάμια, ἕνα σοφᾶ καὶ πλῆθος βιβλία.

— Ἔρχομ' ἐδῶ πολὺ συχνὰ τὸ καλοκαίρι, εἶπε. Ἄ, εἶνε ἔξοχα, ὅταν γύρω εἶνε ὅλα ἀνθισμένα, καταπράσινα. Εἶχα καὶ μιὰ περιπέτεια κάποτε, ξέρετε. Τὸ καλοκαίρι ποὺ μᾶς πέρασε μιὰ ἀγελάδα πέρασε τὸ χαντάκι, ἤρθε ἀπ' ἔξω κι' ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ γύρα-γύρα μὲ μιὰ περιεργη ἐπιμονή. Τὴν ἔβλεπα νὰ χάνῃ τὴν ὑγρὴ της μούρη στὰ παλούκια... Μ' εἶχε πιασῃ ἕνας φόβος ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς παραστήσω. Καὶ δὲν ἐτολμησα νὰ βγῶ ὡς τὴν ὥρα ποὺ ἀνησύχησαν σπίτι καὶ τότε μονο...

Καὶ γέλασε τὸ χαριτωμένο γέλοιο της. Κατόπιν ξαναπῆρε τὸ σοβαρό της ὕφος:

— Καθηστε σᾶς παρακαλῶ.

Κάθησε κ' ἡ ἴδια κοντά μου. Σκέφθηκε μερικὲς στιγμὲς μὲ τὸ πρόσωπο βυθισμένο στὰ χέρια. Τέλος μ' ἐρώτησε:

— Δὲν μὲ βρισκετε ἀρρωσση;

Τὴν κύτταξα μ' ἔκπληξι κι' ἀπήντησα:

— Ἀλλ' ὄχι!... Σήμερα πρὸ παντων σᾶς βρίσκω πάρα πολὺ καλά...

— Ὦ! εἶνε ἀπὸ τὸν ἀέρα, τὸ περπάτημα, ἀπ' τὴν εὐχαρίστησι ποὺ σᾶς βλέπω.. Ἀλλ' ὅμως, προσέθεσε ξαναπέρνοντας τὸ χαμόγελό της, εἶμαι ἄρρωστη, φαίνομαι... Τυχαίως προχθὲς ἄκουσα τὸν γιατρὸ ποὺ μιλοῦσε μὲ τὴν μαμᾶ· ἡ κατάστασί μου φαινεται ὅτι εἶνε σοβαρά ρεστα. Ἐπανέλαβα:

— «Σοβαρά;» Μὰ τί ἔχετε;

— Δὲν κατάλαβα καὶ καλὰ τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ... Μιλοῦσε περὶ κάποιας προσβολῆς... «Τὸ Σαγιὰρ εἶνε ὑγρό, ἔλεγε· πρέπει ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως για το Μιντί... ἢ σὰς Κάννας ἢ στὸ Μαντόν». Κι' ἀπὸ προχθὲς τἄχω μὲ τὴ μητέρα, γιατὶ θέλω νὰ μείνω ἐδῶ.

Ἀθελά μου, μουμούρισα:

— Νὰ φύγετε! Καί... ἐγώ;... τί θὰ γίνω ὅταν φύγετε;...

Γέλασε μὲ φανερὴ χαρά.

— Δὲν θέλετε νὰ φύγω;

Αἰσθάνθηκα ντροπὴ γιὰ ὅ,τι μοῦ ξέφυγε.

— Ναί, ξαναεῖπα, τὸ ἐναντίο, φύγετε. Θὰ ἤμουν πολὺ ἐγωιστής...

Ἄλλωστε, ποῦ βρῆκα τὸ δικαίωμα ν' ἀνακατεύομαι... Φύγετε. Τὸ ταχύτερο μαλισα...Πρέπει...

Ποτὲ μου δὲν τὴν εἶδα τόσο χαρούμενη.

— Ὄχι, φίλε μου, ὄχι. Δὲν θὰ φύγω. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ κατέχω μιὰ θέσι σὴ ζωή σας καὶ ποῦ ἡ παρουσία μου σᾶς εἶνε ἀγαπητή. Ἂν τόσα χρόνια ἀηδίαζα τὴν ἀνθρωπίνη ζωή μου μπορῶ, νομίζω, τώρα νὰ τὴν παίξω, πού, τελοσπάντων, ἔχει κάποιο σκοπό...

(Ἀκολουθεῖ)

(5) Ἑλληνικὰ Μυθιστορήματα (5)

Δ. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Ἀ θή! ἔκαμεν αὐστηρῶς ἡ κυρία Λάρμη εἰς τὴν κόρην της, βλέπουσα τὴν φίλην της νὰ ἐρυθριᾷ εἰς τὸν καυστικὸν ἐκεῖνον ὑπαινιγμὸν τῆς εὐτόλμου νέας ἤτις εἶ,εν ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος διὰ μερικὰ ἐρωτικὰ σκανδαλάκια τῆς κυρίας ἐκείνης.

Εἶτα στρ φομένη πρὸς τὰς ἄλλας τοῦ ὁμίλου, διὰ ν' ἀπυσπάσῃ τὴν προσοχὴν των ἀπὸ τὴν ταραχθεῖσαν φίλην της, προσέθεσε:

Τοῦ κάκου ἐκοπίασα να κάμω αὐτὸ τὸ κορίτσι ὀλιγώτερο ζωηρό. Μὲ ἐκθέτει πολλὲς φορὲς μὲ τοὺς τρόπους της. Θωρεῖ κανεὶς πῶς ἔχει διπλὰ χρόνια ὅταν τὴν ἀκούῃ να μιλῇ ἔτσι σαν γυναῖκα μεγάλη.

— Μά, καλὲ μα.ια, τί κακὸ εἶπα παλι καὶ κάνεις ὅλας αὐτας τὰς παρατηρήσεις; Καὶ τὸ βλέμμα της προσλαβὸν παιδικὴν ὅλως ἔκφρασιν περιεφέρετο ἐρωτηματικὸν πρὸς τὰς γύρω κυρίας.

— Διαρολοκόριτσο! τῇ ἔκαμε μία ἡλικιωμένη ἐνῷ πονηρὸς ἔρριπτε πλάγιον βλέμμα εἰς τὴν προκαλέσασαν τὴν συζήτησιν κυρίαν.

Αἴφνης ὁ ἐν ὡραίᾳ οἰκοστολῇ ἱκέτης ὅστις ἴστατο ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα παρὰ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης ἀνήγγειλε:

— Ὁ κύριος Χλωρός

Πολλοὶ τῶν ὁμίλων ἐστράφησαν νὰ ἴδουν εἰσερχόμενον τὸν ἀναγγελθέντα. Ἡ Λιλή, καίτοι ἡ ἀναγγελία ἐκείνη ἐνδιέφερε μᾶλλον τὴν φίλην της ἐγένετο κατέρυθρος.

Ἡ Ἄνθη τοὐναντίον μὲ ἀφέλειαν οὐδὲν προδίδουσαν:

— Ἄ, νά καὶ ὁ κ. Χλωρός! ἀνεφώνησε.

Νέος μόλις εἰκοσιετής, μὲ κεφαλὴν Ἀπόλλωνος, μὲ ἀνάστημα ὑψηλὸν καὶ κανονικώτατον τὸ σῶμα, μὲ χάριν εἰς τὸ βαδισμὰ προδίδουσαν ἄνθρωπον εὐθισμένον ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας να ζῇ εἰς μεγάλας αἰθούσας, διεσχισε την αἴθουσαν, ἀψηφῶν τα ζεύγη τῶν ὀρθαμμένων ἀτινα περιέρχως τον παρηκολούθουν, ἐφθασε μέχρι τῆς κυρίας Λάρμη καὶ ὑποκλιθεὶς ἠσπάσθη την χεῖρα της.

— Ἐλᾶτε τώρα, σεῖς, τοῦ εἶπε μετὰ τὰς συστάσεις τῆς ἐθιμοτυπίας ἡ οἰκοδέσποινα, πεσὲ μας γι' αὐτὸν τὸν Ἰταλὸν τενορον ποῦ τόσος ρεκλαμάρουν ἡ ἐφημερίδες, πότε ἔρχεται; Πότε θὰ ντεμπουτάρῃ; Λένε ὅτι εἶνε ὑπεροχος δι μόνον εἰς φωνὴν ἀλλὰ καὶ εἰς ἠθοποιΐαν.

— Μ' ἐρωτᾶτε ἀκριβῶς διὰ πράγμα διὰ τὸ ὁποῖον, τοιμῶ νὰ εἴπω, ὅτι εἶμαι ἐκ τῶν ὀλιγων ποὺ εἶνε εἰς θέσιν νὰ σᾶς δώσουν ὁπωσδήποτε ἀκριβεῖς πληροφορίας, ἀπήντησεν ὁ νεανίας μειδιῶν.

Αἱ κυρίαι ἐχειροκρότησαν ἀπὸ ἐνθουσιασμον. Ἠναγκασαν τὸν νεανιαν να καθησῃ καὶ ἐσχηματισαν πέριξ του κύκλον.

— Λοιπον, λοιπόν; ἠρώτησαν ὅλαι ἀνυπομονοι. Πέτε μας τί ξέρετε;

— Εἶχα το εὐτύχημα να συναντηθῶ μ' ἕνα φίλον μου ὁ ὁποῖος ἦτο τελευταιως σὰς Πατραι. Ὅπως ξέρετε, ἐκεῖ, ὁ Ἰταλὸς αὐτὸς τενόρος, ἔσιδε πρὶν ἔλθῃ ἐσῶ παραστάσεις.

— Εἶνε ἔτσι, ὅπως τὸν περιγράφουν;

— Ὁ φίλος μου μ' ἐβεβαιωσε ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἔχει μέσα στὸν λάρυγγά του δεκα φλαουτα. Αἱ Πατραι ἐξεφελλάθηκαν μαζύ του. Σὲ κάθε ἐμφανισίν του ἡ πλατεῖα καὶ τὰ θεωρεῖα ἀνίσταντο καὶ τὸν ἐχειροκροτουν ἐπὶ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας.

— Καὶ εἶνε ὡραῖος;

— Γι' αὐτὸ δα θα σᾶς πληροφορήσω ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως.

— Πῶς; ἤλθε; τὸν εἴδατε;

— Ναί. Ἔφθασεν ἀπόψε ἀπ' τὰς Πάτρας μὲ τὸν φίλον μου. Συνεταξείδευσαν. Εἰς τὰς 8 πήραμε καὶ οἱ τρεῖς τὸ σβῦζι.

Αἱ κυρίαι ἐπλησίασαν ἔτι πλέον τα καθίσματά των πρὸς τὸν Στέλιον εἰς τρόπον ὥστε νὰ σκανδαλισθοῦν μερικοὶ κύριοι τοῦ ὁλίγον ἀπωτέρω εὑρισκομένου ὁμίλου, ἐν οἷς καὶ ὁ οἰκοδεσπότης, ὅστις ἀπό τινος παρηκολούθει τὴν Ἀνθὴν μὲ βλέμμα ἐμφαῖνον ἀόριστον ἀνησυχίαν. Καὶ ἡ στάσις τῆς νεανίδος ἐδικαιολόγει πλήρως τὴν ἀνησυχίαν του ἐκείνην. Ἀφ' ὅτου ὁ Στέλιος Χλωρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ κατέλαβε θέσιν παρὰ τὸν ὁμιλον ὅπου καὶ ἡ Ἀνθή, ἡ νεᾶνις δὲν ἀπέσπασεν ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς της.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοί της, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι οἱ ὡραῖοι, οἱ ἑλικοβλέφαροι, οἱ γεμᾶτοι φῶς καὶ γεμᾶτοι μυστήριον, ἐφ' ὅσον ὁ νεανίας ὡμίλει περιγράφων τὰ τοῦ θριάμβου τοῦ Ἰταλοῦ τενόρου, διεσκέλλοντο περίεργοι. Τὸν ἤκουε, τὸν ἤκουεν ἁπλῶτος ἡ Ἀνθή, τὸν ἤκουε τώρα μὲ ὕφος προδίδον ὅτι ἔπαυσεν ἐν μέρει νὰ ἐνδιαφέρεται δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον καὶ νὰ ἀφοσιοῦται εἰς τὸ ν' ἀκούῃ, νὰ ροφῇ ὅ,τι ἀφεώρα τὸν ἄγνωστον δι' αὐτὴν τενόρον τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἐνεθουσίασε μιαν πόλιν, τὴν δευτερεύουσαν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τούτοις αἱ ἄλλαι κυρίαι, μηδὲ τῆς μητρὸς τῆς Ἀνθῆς ἐξαιρουμένης, ἠρώτων περίεργοι τὸν Στέλιον:

— Εἶνε ὡραῖος; Πῶς εἶνε; Περιγράψατέ τον.

— Εἶνε μᾶλλον ὑψηλοῦ ἀναστήματος μὲ λιγνὸν καὶ εὔγραμμον τὸ σῶμα. Μόλις εἰκοσιδύο ἐτῶν. Ὡραῖον δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἴδῃ, ἀλλ' εἶνε συμπαθής, ἀπείρως συμπαθὴς καὶ τὰ μάτια του εἶνε τόσον μεγάλα, τόσον ἐκφραστικὰ κ' ἔχουν τέτοια δύναμι φωτὸς καὶ μαγνήτου ποῦ σᾶς βεβαιῶ πολλοὶ καὶ οἱ ὡραιότεροι ἄνδρες τοῦ κόσμου θὰ ἤθελαν νὰ τοῦ ἔμοιαζαν, ἐννοεῖται λαμβανομένης ὑπ' ὄψει καὶ τῆς φωνῆς του μαζύ.

Μικρὰ σιωπὴ ἐπεκράτησε. Ἡ περιγραφὴ ἦτο πολὺ ἐνθουσιώδης, πολὺ παρασταστική. Πολλαὶ ἐκ τῶν κυριῶν, αἱ μᾶλλον θερμόαιμοι, ἐρέμβαζον ἤδη. ὀνειροπολοῦσαι τὸν ὡραῖον τενόρον.

Πρώτη ἡ Ἀνθὴ διέκοψε τὴν σιωπήν.

— Ποτε ντεμπουταρῃ; ἠρώτητε τὸν Στέλιον.

Ὁ νέος πρὶν τῆς ἀποκριθῇ τὴν ἠτένισεν ἐπιμόνως. Προσεπάθει νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς της. Τί τὴν ἀπησχόλει; Διατί δὲν τὸν ἔβλεπε τώρα ὅπως τὸν ἔβλεπε παντοτε, μ' ἐκεῖνο τὸ βλέμμα τὸ προδίδον τὸν βαθὺν της ἔρωτα, τὸ τόσῳ εὐγλώττως φλυαροῦν, τὸ ἐπαναλαμβάνον, ὅταν ἡ γλῶσσα ἐκ τῆς παρουσίας τρίτων κατεδικάζετο εἰς σιγήν, ὅλα ἐκεῖνα τα ὡραῖα της ἀγαπῃ, λόγια, τοὺς ὅρκους, τας ὑποσχέσεις ποὺ μὲ τὴν μουσικὴν φωνὴν της τοῦ ἔλιδε κάτω στὸν κῆπο, ἐκεῖ στὰ κάγκελα ποὺ τοὺς ἐχώριζαν, ἀναμεσα σ' τὰ χεῖρες των ἡνοῦντο εἰς θερμὴν χειραψίαν καὶ τὰ χείλη των εἰς ἠδονικὸν, εἰς παρατεταμένον φίλημα ποὺ ἤνωνε τους ψυχας των; Ποίαν τρικυμίαν καὶ ποίαν ψυχικὴν θύελλαν ἀντικατώπτριζον τώρα οἱ ὡραιοι ἐκεῖνοι ὀφθαλμοί, οἱ γεμᾶτοι φῶς, καὶ γεμᾶτοι μυστήριον, οἱ ὁποῖοι ἦσαν στηλωμένοι στὰ μάτια του ἐνῷ ἐφαίνοντο ὡς νὰ μὴ τὸν βλέπουν;

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Τῷ ἀγαπητῷ μοι φίλῳ κ. Στ. Πετροβα — Ἀπ' τὴ καρδιὰ σοῦ εὔχομαι τὸ μέλλον σου ὡραῖον· πλῆρες χαρᾶς, ἀδάκρυτον καὶ εὐτυχίαν πλέον· ὀλβιον βίον, πλούσιον, ἄνευ καμμιᾶς νεφέλης, ἀποκατάστασιν καλὴν κ' ἐν τέλει ὅ,τι θέλεις. Π. Βαρδουλάκ ς (Κρήτη).

— Εἰς τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους κ κ. Θ. Μαλανδράκιν, Π. Πρωιμον, Ι. Καλαϊτζάκιν, Ι. Κουκουρακιν, Ἐμμ. Κωστάκιν, Π. Παπαδομανωλάκιν, Π. Λεβεντάκιν, Μ. Χαζηδάκιν, Ν. Κακαβελάκιν, Ι. Βαρδινογιάννην, Μήτσον Καταλαχῳράκιν, Ε. Σεργενδάνην, Λ. Καλιγιάννην καὶ Δ. Ξενάκιν εὐχομαι χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχῆ. Παῦλος Βαρδουλάκις.

— Τῷ ἀγαπητῷ μοι ἀγνώστῳ φίλῳ κ. Κ. Τζόρεφ. Ἀλεξάνδρειαν, εὐχομαι ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ. Παῦλος Βαρδουλάκις.

— Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει εἰς τὸν ἀγαπητὸν «Κέδρον»: Ἀπ' τὴ καρδιὰ σοῦ εὔχομαι χρόνια πολλὰ νὰ ζήσῃς κι' ὅ,τι στὸ νοῦ σου σκέπτεσαι, γρήγορα ν' ἀποκτήσῃς. Τρισευτυχῆ τὸν βίον σου εὔχομαι νὰ περάσῃς καὶ τὴν παλιὰ φιλία μας ποτὲ νὰ μὴ ξεχάσῃς. «Rose Printemps» πρώην «Γιοὺς τοῦ Ψηλορείτη».

— Τοῖς εὐγενεστάτοις ἀνταλλάκτοις καὶ ἀνταλλακτρίαις εὔχομαι εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος 1920 «Rose Printemps» πρώην «Γιοὺς τοῦ Ψηλορείτη».

— Δεσποινίδες ποὺ μ' ἐχάσατε καὶ δὲν σᾶς πῆρα τὸν ἀριθμὸ, γράψουσαι θὰ μ' εὕρετε «Ποῦσαι Γιατρέ», Κορώνην.— Ἐν ταῖς πρώταις σας ἐπιθυμῶ ὁ γράφειν φειδωλῶς, πλὴν δεσποινίδων του Μορηάτ ὁ γράφειν ἐκτενῶς.

— Νιννέτα, ὁρίσατε διεύθυνσιν ἀπιντήσω πολλά. Χριστόφορος.

— Μονιμος ἀνθυπολοχαγός, ἐτῶν 28 ἀπὸ τριετίας διαμένων ἐν μετώπῳ, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ χήρας καὶ δεσποινίδας Κρήτης, Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σμύρνης, Ὀδεμησ ου καὶ Θεζων. Σκοπός, ὁ γάμος. Προσόντα: μόρφωσιν τελείαν. Γράψατε· Ἐμμ. Μάζιν, ἀνθυπολοχαγον, 1ον Σύνταγμα Πεζικοῦ, 1ον λόχον, Τ. Τ. 907, Μ. Ἀσίαν.

— Εἰσερχομένη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσω c. p. μὲ ἀπαξάπαντας. «Μελαγχολικὴ Σεληνολάτρις» p. r. Βέρροιαν.

— Γνωρίζουσα κάλλιστα τὴν Ἑλληνικὴν ἀνταλλάσσω c. p. (προτιμῶνται καλλοναὶ) μὲ νέους καὶ νεας κάτω τῶν 20 ἐτῶν. Γράψατε· «Χαριτωμένο Χανουμάκι» p. r. Καβάλλαν.

— Ἔτι τῇ τελέσει τῶν γάμων τῆς «Λευκῆς Μαργαρίτας», πέμπω αὐτῇ τὰς καλλιτέρας μου εὐχάς. «Παιδὶ Ἀμύνης».

— Θέλουσα νὰ διασκεδάσω τὴν ἀνίαν τῆς μοναξιᾶς μου ἀνταλλάσσω c. p. μὲ νέους καὶ δεσποινίδας μορφωμένας. Γράψατε· «Ὡραία Προσφυγοπούλα», p. r. Καβάλλαν.

— Ἀνταλλάσσω c p μὲ δεσποινίδας Πειραιῶς. Γράψατε· «Υἱὸν Νυκτός». p r Πειραιᾶ.

— Carmen, σέχεσθε ἀνταλλαγὴν μὲ «Υἱὸν Νυκτος»; Γράψατε· «Υἱὸν Νυκτος», p r. Πειραιᾶ.

— Εὐσερχόμενος διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσσω c. p. μὲ δίδας Ἀθηνῶν, Βόλου, Λαρίσσης, Θεσ)νίκης, Σμύρνης, Κερκύρας καὶ Ἰωαννίνων. Προτιμῶ καλλονὰς, καὶ τοπεῖα. Ὁποία δὲν θα γράψῃ θὰ χάσῃ. Γράψατε· «Αὔραν τῆς Ἠπείρου», p r. Θεσσαλονίκην.

— Σ' ἐκείνην ποὺ μὲ νοιώθει· ἐπιστολὴν ἔλαβον· ἔγραψα δια μέσου γνωστοῦ· φροντισε λῆψιν· ἀπαντησον ταχεως. Σύστασις ἰδία. Τάκης Ἀρ. Μακρυγιάννης;

— Ἀνταλλάσσω c p: πανταχόθεν μὲ νέους μορφωμένους. Προτιμῶ καλλονάς. «Κόμησσα τοῦ Πριεμόντε», p. r. Λαύκον Βόλου.

— Ἀντιμλλάσσω c p. πανταχόθεν μὲ νέους μορφωμένους Προτιμῶ καλλονάς. «Πριγκηπέσσα τοῦ Φεζ», p. r. Λαῦκον Βόλου.

— Ἀνταλλάσσω c. p πανταχόθεν μὲ νέους μορφωμένους. «Καρυα ὑπὸ πέτραν», p. r Λαῦκον Βόλου

— Νεα 19ετις ἀλληλογραφεῖ μὲ νέους ἀνεπτυγμένους. Γράψατε· Ἰωανναν Κωνσταντινίδου, p. r. Ἀθηνας.

— Εἰσερχόμενος εἰς τὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς ἀγαπητῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσσω c. p. μὲ ἀπαξάπαντας. Προτιμῶνται δεσποινίδες. «Μέλλων ἐπιστήμων» p. r. Αὐήνας.

— «Σοκολατένιον Στρατιωτην», Νάουσα: Ἀποστείλατε τεμάχιον σοκολάτας Νεσλέ. Μόνον «Κόρη Κυμάτων» ἔγευθη γλυκύτητά σας· δὲν εἶσθε ὅμως ξένος, αἴ; «Ἐρωτευμένος Κυνηγός», Σουμπσκον.

— Φίλην μου Μαίρην Κ. Εὔχομαι τὸ νέον ἔτος εὐτυχές. Ἐπιστολαί σας ἐλήφθησαν· εὐχαριστῶ Λυποῦμαι γιὰ τὴν διακοπή. Γιάγκος Θ.

— Δεσποινίς εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ διαβάζεις τὴν καταχώρησί μου· πόσον ὅμως δυστυχὴς θὰ εἶμαι ἂν δὲν μοῦ γράψῃς ἀμέσως. Περιμένω, «Ξάνθος», p. r. Πειραιά.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μετὰ δεσποινίδων Ἀθηνῶν. Πατρῶν, Ναυπάκτου, Λαμίας, Στυλίδος. Γράψατε· «Ξενητευμένον Σιδηροδρομικόν», p. r. Στυλίδα.

— Δεσποινίδες: Κλεισμένοι, ἔρημοι, μονάχοι, τοῦ κόσμου ποθήσαμε τὴν εὐτυχιά. καὶ σᾶς ἀτλώνοιμε, γιὰ ἐλεημοσύνη. Ζητοῦμ' ὀλίγη παρηγοριά, γράψατέ μας ὀλίγα λογάκια, γιὰ νὰ ξεχάσουμε τὴ μοναξιά. Trois oiseaux fermés dans la cage. «Ἰταμὸς Ναυτίλος», «Ἴρις», «Παγοκρύσταλλον», p. r. Πόρον.

— Νέος, εἰσερχόμενος εἰς τὸ ὡραῖον σαλόνι τῆς «Σφαίρας». ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ μορφωμένων δεσποινίδων πανταχόθεν. Σκοπὸς τῆς ἀλληλογραφίας ἡ γνωριμία καὶ ἀποκατάστασις. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γνωριμία δια φωτογραφιῶν. Γράψατε· Δημήτριον Θεοδωράκην, σιδηροδρ. ὑπάλληλον, Βολον.

Στὴν ἄγνωστη ἐξαδέλφη μου Μπιτζὼν Νικολαΐδου εὔχομαι καλὰς ἑορτάς. Γεώργιος Κολυζώφ, Δράμα.

— Ἐπὶ τέλους, πότε θ' ἀποφασίσῃς νὰ ἔλθῃς, ἢ σοῦ ἐπιβάλουν νὰ τὸ κρατήσῃς μυστικὸν μήπως...Σ' εὔχομαι χρόνια πολλὰ γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο. Ἰουλία Φιωτάκη.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ νέους καὶ νέας Πατρῶν, Σμύρνης, Κρήτης καὶ Ἀθηνῶν. Ἀπαντῶ ἀμέσως. «Πριγκηπέσσα τοῦ Φὲζ» ἀναμένω ἐπιστροφὴν ὅλων τῶν ἐπιστολῶν μου. «Νεαρὸς Πρίγκηψ», p. r. Ἀθήνας.

— Ἀνταλλάσσω c p. καὶ ἐπιστολὰς πανταχόθεν. Ἀπαντῶ ἀμέσως. «Λευκὴ Μουσμέ», p. r. Ἀθήνας.

— Θ. Κλείσαν, Πειραιᾶ. Ἐχάθηκες; «Νεαρὸς Πρίγκηψ».

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

Π ό τ η ν —Θ' ἀποφαινόμην ὅτι εἶσθε λίγο ἄστατος, ἂν παρεπλανούμην ἀπὸ τοὺς διαφόρους γραφικούς σας χαρακτῆρας. Καὶ ὅμως εἶσθε πολὺ εὐσταθής· ἀλλὰ μιὰ φίλη μου, βέβαια καὶ δὲν θὰ τὴν συνεβούλευα νὰ σᾶς πάρῃ στα σοβαρὰ—μὲ συγχωρῆτε ποὺ σᾶς τὸ λέγω, ἄλλα ξετίναγμα δὲν θέλατε; «Εἰ χολῷ παρικήσης ὑποσκάζειν μαθήσει» λέγει μιὰ παροιμία.

Rose Rosier et Betty Dikel — Θεὸς φυλάξῃ! Ἤμουν βέβαιος ὅτι δὲν ἀποτεινόμουν σὲ κοριτσούδια, ἀλλοιώτικα φαντάζεσθε ὅτι θὰ σᾶς ἔγραφα ὅπως σᾶς ἔγραψα; Ἐν πάσῃ περιπτωσει ὅ,τι ἔβλεπα θἄλεγα, τὴν ἀλήθεια —δ' ε εὐχαριστῇ, εἶ ε δυσ ρεστῇ—μὲ τὴν ἀ ἀφυρα κοπω, πιο κεκαλυμμένη. Λυποῦμαι μ ο ο, γιατί, ἐνῷ ἦ ο εὐχαριστῇ, σᾶς δυσηρέστησε.

Τ ζ ά ν ν ο ν—Εὖρε Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ...Γι' ἄλλο λόγο σὲ λέγουν «πολύβολο» κι' ὄχι γιατί εἶσαι πολύλογος, διότι δὲν εἶσαι. Ὁπωσδήποτε ἢ βάλε γνωσι τοῦ φίλου σου ἢ στισου νὰ σοῦ βάλῃ ἐκεῖνος. Κι' ἂν δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό, φωνάξεστε τὸν Παχώμιο νὰ σᾶς διαβάσῃ κομμιὰν εὐχή— τί νὰ σᾶς πῶ κ' ἐγώ; . Δὲν μοῦ λέτε: διδυμοι εἶσθε ἢ Σιαμαῖοι ἀδελφοί; Καὶ τόσον ἀφειδεῖς στὰ πνευματα...—μαζύ μάθατε τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς;

Μ α ρ γ α ρ ί τ α ν Γ κ ω τ ι έ—Λόγῳ τῆς ἡλικίας σας. δὲν ἐστερεοποιήσατε ἀκομη χαρακτῆρα, κα

ΕΥΘΥΜΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ 1920

Εὐτυχὲς τὸ Νέον Ἔτος, ἀγαπητοί μου, ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριαι—φαντασθῆτε νὰ σᾶς λέει ἀγαπητοὺς ἕνας Διάβολος, ἐγὼ ὁ Μεφίστο. Μὰ γιατὶ ὄχι, παρακαλῶ; Οὐδέποτε ἄλλοτε μοῦ ἦσαν πειὸ συμπαθεῖς, πειὸ δικοί μου οἱ ἄνθρωποι...Ψέμματα; Καταλαβαίνω: Περιμένετε ἀπὸ μένα τὸ Μπάρμπα Διάβολο μποναμᾶ. Μὰ τὶ μποναμᾶ νὰ σᾶς κάμω; Ὁ μποναμᾶς χρειάζεται παράδες καὶ παράδες σήμερα ἔχουν ὅλοι καὶ οἱ γύφτοι ἀκόμα, μόνον οἱ διαβόλοι δὲν ἔχουν. Θὰ μποροῦσα μὲ τὴν τέχνη τοῦ προσπάππου μου νὰ σᾶς ξανανοιώσω ἂν εἶσθε γέροι, ὅπως ἐκεῖνον τὸ γέρω-δόκτορα τὸν Φάουστ. Μὰ μοῦ ἐπῆρε τὴν τέχνην ὁ Βορονώφ...Θὰ μποροῦσα ἀκόμη νὰ εὕρω γιὰ ὅσους εἶσθε νέοι ἀπὸ μιὰ Μαργαρίτα...νὰ τὴν κουτσομαδᾶτε ρωτῶντας την, ἂν σᾶς ἀγαπᾷ ἢ ὄχι...Μὰ εἶνε τόσον εὔκολα νὰ βρῆτε μόνοι σας καὶ μιὰ καὶ δυὸ καὶ ὅσες θέλετε Μαργαρίτες. Τὶ ἔχω ἐγὼ νὰ σᾶς χαρίσω; Μόνον δύο στολίδια στὸ κούτελό μου...Μὰ ποιὸς τὰ θέλει αὐτά;....Ἐλοιπόν, μὴ μοῦ ζητᾶτε μποναμᾶ.

Νὰ σᾶς εὐχηθῶ; Χά, χά, χά!!! Νὰ σᾶς εὐχηθῇ ἕνας γέρω Διάβολος...Τὶ καλὸ καὶ τὶ προκοπὴ θὰ δῆτε...Καὶ εἴν' ὁ Χρόνος δίσεχτος.

Ἄ νὰ μιὰ ἰδέα! Νὰ σᾶς πῶ τὶ θὰ γίνῃ στὰ 1920. Νὰ σᾶς ρίξω τὰ χαρτιά.

...Λοιπὸν μιὰ ξανθὴ παίρνει ἡμέρας καὶ νύκτας δρόμους, παίρνει τοὺς δρόμους δηλαδή, κ' ἕνας μελαχροινὸς φοράει τὰ στολίδια τοῦ μετώπου μου. Ἡ ξανθὴ εἶναι ἡ μαντὰμ Καρεφούλ, ἡ ὁποία θ' ἀπατήσῃ τὸν «ἀνήρ της» ἐκεῖνον «τὸν τζερεμέτη τὸν σύζυξ της». Νὰ κ' ἕνας..μισότριβος ποὺ ξελογιάζεται «ἐκλογίζεται» λέει μεθ' ἑνὸς «Κοριτσακίου». Ἀγκαθάγγελε; Νὰ κι' ὁ Φάντης σπαθὶ δίπλα στὴ ντάμα μπαστοῦνι. Εἶναι ὁ Π. Ναλέος καὶ ἡ Δὶς Μάγδα ἀπὸ πάνω της στεφάνι, μὰ πέφτει Πρὶν κλείσῃ ὁ χρόνος θὰ πάρουν διαζύγιο...Ὁ Διπλωμάτης καὶ ἡ Ἶρις καὶ στὴ μέση τὸ τέσσαρο σπαθί, εἶναι τὸ κρεββάτι μὰ δὲν ξεδιαλύνῃ καλά, κρεββάτι γάμου εἶναι; Μᾶλλον ὄχι. Ἡ Πυθία, ἡ τριτεξαδέλφη μου ἐμπέρδεψε τὲς προξενιές, γιατὶ θέλει νὰ πάῃ τὴν Νόραν ὁ Διπλωμάτης.. Πώ! Πώ! αἶμαια.. Ἄ! εἶναι ὁ Φάντης Μπαστοῦνι, ὁ Μιστόκλης Μπά. Κι' ὁ Ρήγας καρώ, ὁ Μητρούσης μ' ἕνα γράμμα καὶ κάτι λεπτὰ ἀσφαλῶς φέρνει τὸ ραβασάκι του καὶ παίρνει ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν τὸ χαρτζηλίκι...

Ἄσχημα τὰ χαρτιά...Δίσεχτος ὁ χρόνος. Ὅσοι παντρευθοῦν θά...κάνουν παιδιὰ ἐφταμηνίτικα, κι' ὅσοι μείνουν ἐλεύθεροι θὰ κάμουν ἀποβολές. Ὅσοι παίξουν θὰ χάσουν κι' ὅσοι δὲν παίξουν δὲν θά...κερδίσουν. Οἱ νέοι θὰ γίνουν γέροι καὶ οἱ γέροι θά...πεθάνουν, ὅσοι δὲν πεθάνουν...θὰ πᾶνε στὸ Παρίσι ναῦρουν τὸν Βορονώφ. Ἡ θάλασσα θὰ γίνῃ γιαοῦρτι καὶ σεῖς θὰ χάσετε τὰ κουτάλια... Αἱ τσέπες σας θὰ γεμίσουν παράδες τόσους πολλοὺς, ποὺ θὰ τρυπήσουν καὶ θὰ τοὺς χάσετε, ἂν δὲν φροντίσετε νὰ τοὺς γλεντήσετε. Ὅσοι ἀρρωστήσουν θὰ πάρουν τὸ γιατρὸ κι' ὅσοι δὲν πάρουν γιατρὸ δὲν θὰ πληρώσουν βίζιτες. Ὅσοι χρεωστοῦν δὲν θὰ πληρώσουν τὰ χρέη τους κι' ὅσοι δὲν χρωστοῦν θὰ δανεισθοῦν δανεικὰ κι' ἀγύριστα.... Κι' ἄλλα τέτοια ἀνάποδα θὰ γίνουν. Καὶ μόνον ἡ σφαῖρα θὰ τραβᾷ κανονικὰ τὸ δρόμο της καὶ ἡ «Σφαῖρα» θ' αὐξάνῃ τὴν κυκλοφορία της..

Ὁ Μεφίστο

Πώλησις τοῦ τόκου τῶν

Ἐντόκων Γραμματίων

Ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1919:

Τρίμηνα . . . . . 5 ο)ο
Ἑξάμηνα . . . . . 5 1)2 ο)ο
Ἐτήσια . . . . . 6 ο)ο

ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Οἱ ἀφορισμοὶ τοῦ Παχωμίου

ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΝΙΟΝ

Ἔκστηθι φρίττων οὐρανὲ καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς. Ὕψιστε Ἐπουράνιε, ρίψον πῦρ ἐξ οὐρανοῦ καὶ κατάκαυσον τὸν δυσεβῆ Μητρούσιον, ὅτι ἐξηπάτησέ με καὶ παρέσυρέ με εἰς τὸ πονηρόν, ἠγουνεῖσήνεγκέμεεἰς κινηματογράφον, δαιμονικὴν ἐφεύρεσιν, μασσόνικὸν κατασκεύασμα, ψυχολέθριον θέαμα, ἐωσφορικὴν λαμπηδόνα τῆς γεένης τοῦ πυρός, σπινθῆρα φθοροποιὸν τοῦ πυρὸς ἐξωτέρου. Ἐκεῖ γὰρ ἐπὶ τοῦ πανίου ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἀναμὶξ καὶ σανφασονίως συμφύρονται καὶ ἐπιθυμητικῶς προσμειδιῶσιν ἀλλήλοις καὶ τὰ πάντα πράττουσιν ἵνα τὴν σάρκα τῶν θεατῶν διεγείρωσι καὶ τὴν ἡδονὴν σατανικῶς εἰς τὸν νοῦν ἐμβάζωσιν, ἵνα ὑπὸ ἀπατηλῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ὀνείρων ὁλονυκτίως ταράσσωμαι καὶ ἐγκορδελίζωμαι βρυχώμενος καὶ μυκώμενος ἐπὶ τῆς κλίνης ἀσελγέσιν ἐπ θυμίαις κεντώμενος καὶ οὐκ ἠδυνάμην τὸν τρισκατάρατον ἐκβαλεῖν ἔσωθέν μου. Μητρούσιος δὲ ὁ ἐκ Κραββάρων, τῆς σκοτίας ἐπωφεληθεὶς τῶν σαρκῶν τῶν εὐσάρκων παρακειμένης πουλακίδος ἥψατο πληρώσας τὴν ἑαυτοῦ παλάμην εὐγέστου τῆς ἐπιθυμίας ὀρέγματος. Ἠσθάνθην δὲ τότε μηρμυκιῶν τὸ σαρκίον μου ἡδονικῶς, συσκοτιζόμενον δὲ τὸν νοῦν, ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ πανίου λάγνως ὠρχοῦντο αἱ σκιαὶ τῆς Κολάσεως, τῆς μὲν γυναικὸς ἡρέμα ἀνακλινομένης μεθ' ἡμικλείστων ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἡμανοίκτων τῶν χειλέων, τοῦ δὲ ἀνδρὸς ἀκολουθοῦντος αὐτὴν ἐν κατακλίσει καὶ ἐξαίφνης ἐγένετο φῶς καὶ προσεμειδίασέ μοι ἡ παρακειμένη πουλακὶς ἐρωτοτροπικῶς καὶ αὐτὴν ἐώρων καθ' ὕπνους ποιεῖν τὴν συνέχειαν τῶν ἐπὶ τοῦ διαβολικοῦ πανίου ἐξελιχθέντων καὶ πεντακοσίας γονυκλισίας ἐπραξάμην ὁλονυκτίως ἵνα τιμωρήσω καὶ καταστείλω τὸ στασιάζον σαρκίον καὶ ἐκεῖνο οὐκ ἐβούλετο συνιέναι...

Ὁ Πάτερ Παχώμιος

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ

Μόλις τὸ βαπόρι σταμάτησε στὴ Ζάκυνθο, ἀμέσως οἱ βάρκες ποὺ τὸ περίμεναν πιάσθηκαν στὶς σκάλες του κι' ἄρχισε ἡ ἀποβίβασι. Ἀπὸ μιὰ βάρκα βγῆκε τότε ἕνας Ζακυνθινὸς κρατῶντας στὰ χέρια του ἕνα κλουβὶ μὲ ἕνα ὡμορφόχρωμο καναρίνι μέσα, κι' ἀνέβηκε στὴν πρώτη θέσι. Εἶδε κάποιον Ληξουριώτην καὶ τράβηξε κοντά του.—Ἀφεντικό, τοῦ λέγει, ἔχω ἕνα καναρίνι πρώτης καὶ μόνο μὲ 15 δραχ. —Δὲν θέλω καναρίνι, τοῦ ἀπαντᾷ αὐτός, ἄει νὰ βρῆς ἄλλον νὰ τὸ πουλήσῃς. —Πάρτο, ἀφεντικό, καὶ δὲν θὰ μετανοιώσῃς, δόσε μόνο 12 δραχμές.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ βαπόρι ἄρχισε νὰ σαλπάρῃ κι' ὁ πωλητὴς βλέποντας πῶς δὲν θὰ πείσῃ τὸν Ληξουριώτη τοῦ λέγει βιαστικά· «Ἀφεντικὸ δόσε μου ἕνα δεκάρικο καὶ πάρτο. Μόλις τὸ πᾷς στὸ Ληξοῦρι θὰ ξετρελλάνῃ τοὺς πατριῶτες σου μὲ τὴ λαλιά του. Ἐπὶ τέλους ἕνα κάλληρο· δὲν πληρώνῃς οὔτε τὸ κλουβί!» Ὁ Ληξουριώτης σὰν εἶδε κι' ἀπόειδε γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ βγάζει ἕνα τάλληρο ἀσημένιο κοὶ τοῦ τὸ δίδει. Ἐκεῖνος κατέβηκε βιαστικὰ στὴ βάρκα κι' ὅταν ἦταν ἀρκετὰ μέτρα ἀπ' τὸ βαπόρι φωνάζει στὸ Ληξουριώτη· «Ἀφεντικό, φύλαγε τὸ πουλὶ νὰ σοῦ λαλήσῃ τὴν ἄνοιξι. Εἶνε θηλυκόοο...». «Δὲν πειράζει ἂν δὲν λαλήσῃ τὸ πουλί, τοῦ φωνάζει ὁ Ληξουριώτης, παρὰ νὰ θυμηθῇς, ὅταν περάσῃς το τάλληρο, νὰ μοῦ στείλῃς τὰ ρέστα!» Ὅπως καταλαβαίνετε τὸ τάλληρο ποῦ τοῦ ἔδωσε ἦταν κάλπικο.

Γερ. Γ. Λιβιεράτος

Τ' ΑΓΓΕΛΟΥΔΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

Χρυσάνθεμο

Βαζελῶνος Πόντου

Μαρία Σουμελιώτισσα Πόντου (Ἐξ Ἡρακλείου)

(= ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ =)

Τέλειωσε τέλος τὸ παληὸ
κ' ἐμπῆκε νέον ἔτος
καὶ πέρσι ὅσα δὲν ἔγιναν
ἐλπίζουμε γιὰ φέτος.
Μὰ εἶνε χρόνος δίσεχτος
καὶ μὴν ὑπανδρευθῆτε
γιατὶ καλὸ καὶ προκοπὴ
καμμία δὲν θὰ δῆτε.

Ἔγινε θρῆνος καὶ κλαυθμὸς
εἰς τὰ χαρτιὰ καὶ πάλι
καὶ πλεῖστοι τὴν Πρωτοχρονιὰ
ἐξύπνησαν...μὲ ζάλη.
Καὶ βρῆκαν τὴν παρηγοριὰ
στὸ λόγο ἑνὸς τρελλοῦ
πῶς ὅποιος χάνει στὰ χαρτιὰ
κερδίζει κάπου ἀλλοῦ...

Βρῆκαν μπελᾶ τρικούβερτο
μαμάδες καὶ μπαμπάδες
θεῖοι καὶ φίλοι καὶ γνωστοὶ
γιὰ ναῦρουν μποναμάδες.
Κ' οἱ πλεῖστοι ἀφοῦ δῶρο καλὸ
καὶ χρήσιμο εὑρήκανε
ἐψάξανε τὴ τσέπη τους
μά...τίποτε δὲν βρήκανε.

Αἱ γλῶσσες δρόμο πήρανε
καὶ τὰ μυαλὰ ἀγέρα
τῶν γυναικῶν καὶ συζητοῦν
γιὰ ψῆφο νύχτα μέρα!
Νισάφι πειὰ δὲν κάνουνε
καὶ οὔτε κἂν τὰς γοιάζῃ
ἂν τὸ φαΐ ἐκάηκε
ἢ τὸ μωρὸ φωνάζῃ...

Ὁ Κλεάνθης

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Δ. Μεταφτσῆν. Ἐδιορθώθη Εὐχόμεθα καὶ εἰς ἀνώ ερα.— Δ. Γεωργαντᾶν. Σᾶς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς εἰς Ξάνθην. Μήπως ἀλλάξατε διεύθυνσιν χωρὶς νὰ μᾶς εἰδοποιήσητε;— Κ. Κυριακόπουλον. Δυνάμεθα νὰ σᾶς στείλωμεν το πρῶτον ἔτος μόνον εἰς φύλλα.— Myrtia. Μόνον εἰς φύλλα. Παρακαλοῦμεν νὰ στείλετε καὶ τὸ ὄνομα ἐπώνυμόν σας.—« Ἐρωτευμένον Κυνηγόν». Ἐχρεώθητε μὲ δραχ. 2.10. Σοφ. Καλπάκην. Δύναται νὰ δημοσιευθῇ ὡς Ξένη Δημοσίευσις ἀντὶ δραχ. 10. —Γ. Ἰωάννου. Ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν. —«Δήσμον. Ρημοκκλῆσι». Τὸ πρῶτον ἀνήκει εἰς ἄλλον. Ὅταν ἐγκριθοῦν δημοσιεύονται δωρεὰν καὶ μὲ τὴν σειράν, ἄλλως 10 λεπτὰ ἡ λέξις.—Νικ. Ἀθανασίου. Ἀπὸ τὸ γραφεῖον μας στέλλονται τακτικῶς. Καθυστερούμενα ἐστάλησαν ἐκ δευτέρου. «Γαλανόλ. Κῦμα». Εὐχαριστοῦμεν. Θὰ ἐξετάσωμεν νὰ μάθωμεν τὶ συμβαίνει.

Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ τῶν κ. κ. Ι. Μπονου, Παρ. Μαϊστρέλλη, Κ. Πρωίου, Σ. Κασωτάκη, Σοφ. Μαρκουλῆ. Β. Ζωρταλούδη, Ἀθ Παπανικολάου, Λόη Κωνσταντίνου, Γ. Παπαδήμα, Ἀποστ. Διονυσίου, Δ. Θεοδωράκη, Σίμου Μποτοπούλου, Γ. Γεωργιάδου καὶ Γ. Κολυζώφ.

Τὰ μυστήρια τοῦ Μιστόκλη

ΔΟΣ ΤΟΥ ΝΑ ΠΑΗ!

Καλὴ χρονιά, ρὲ σπλάχνο, ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ ζαχαρένια σου, γοργόνα μου. Μπάνισε νὰ ἰδῇς. Σοῦ στέλνω ἕνα κὰρ ποστὰ μὲ μιὰ καρδια τρυπημένη μὲ μαχαῖρι μαυρομάνικο μπῆκες; Ἔρωτας μέχρι αἷμα, μέχρι ἰσόβια... μέχρι Δευτέρα Παρουσία, μέχρι Κόλαση... Σοῦστειλα κ' ἕνα μενταγιὸ μποναμᾶ νὰν τὸ κρεμάσῃς, ρὲ βάσανο, στὰ λαιμά σου, νἄρχωμαι νὰ κάνω τὸ σταυρό μου —αἴ ρὲ Χριστέ, συμπάθα με!—καὶ νὰ τὸ φιλῶ.. Κι' ἂν κάνω λάθος στὰ φιλιά μου...θὰ τὸ ξαναφιλάω, ρὲ εἰμαρμένη!... κι' ἀπέ...ἥμαρτον Παναγία μου! Νὰ ζήσῃς, ρὲ Μανιώ, νὰ ζήσῃς μπαρμπουνάρα μου. Ζῆσε σὺ κ' ἐγὼ ἂς πεθάνω, τί τὴ θέλω τὴ ζωή; Ἐγὼ γιὰ τὰ σένα ζῶ, ρὲ φυλλοκάρδι καὶ γιὰ τὸ σένα θὰ πεθάνω. Εἶμαι καψουρεμμένος, γιὰ καλά, ρὲ γκόμενα —ὄχι νὰ στὸ 'πῶ — εἶμαι δός του νὰ πάῃ!... Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ ψηλήμου δεντρολιβανιὰ κι' ἀρχὴ καλός μας χρόνος γιὰ τὰ σὲ θὰ γίνῃ φόνος!

Ὁ Μιστόκλης

Τύποις: Ἀθ. Δεληγιάννη, Ἑλληνος 2.